СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302 Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036 УНСоюз (201) 451-2200

РІК XC... 96. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 22-го ТРАВНЯ 1986 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, MAY 22, 1986 No. 96. VOL. XCIII.

У Ф... відбудеться лікарський з'їзд

Філядельфія (д-р М. Іваницький). — Тут у днях від 22-го до 25-го травня ц.р. заходами Головної Управи Українського Лікарського Товариства Північної Америки відбудеться ХУІ Науковий З'їзд, який тематично буде присвячений спортовій медицині та спортовим пошкодженням. З'їзд відбудеться в готелі Фор Сізонс, при 1 Логан сквер.

Доповідатимуть на з'їзді 11 лікарів та три дентисти, з яких багато є викладачами медичних шкіл в ЗСА і Канаді. З викладачів будуть д-р Юрій Бабчук з Іллиной, д-р Христина Держко з Онтаріо, д-р Мирослав Драґан з Коннектикат, д-р Роман Дикун з Іллиной, д-р Мирослав Грещишин з Ню Йорку, д-р Юрій Куріца з Іллиной, д-р Володимир Поприч з Ню Джерзі, д-р Любов Прончик з Пенсильванії та зубні лікарі д-р Таїса Бровар з Іллиной і д-р Зенон Коссак з Мишиґену.

Реєстрація почнеться у четвер, 22-го травня, о год. 5-ій по полудні і триватиме до год. 9-ої. О годині 8-ій коктейл. Реєстрація буде продовжуватися також у п'ятницю, 23-го травня, від год. 8-ої ранку до 12-ої полудня, а від 12-ої до 1-ої буде обід.

Сесії відбудуться у п'ятницю, 23-го травня, від год. 8-ої до 12-ої, а панелеві дискусії між годинами 2-ою та 4-ою по полудні. О год. 7-ій буде коктейл та вечеря.

В суботу, 24-го травня, між год. 8-ою ранку і 12-ою полудня буде продовжуватися реєстрація. В тому ж часі також відбуватимуться медичні і дентистичні сесії. Після сесій, між год. 12-ою та 1-ою буде обід. Від год. 2-ої до 4-ої відбудуться пляновані сесії та практичні покази. В год. 7-ій вечора буде коктейл, а відтак бенкет і забава в Інституті ім. Б. Френкліна.

В неділю, 25-го травня, після Служби Божої відбудеться огляд історичних пам'яток міста.

ВІДКРИТТЯ СЕЗОНУ В ҐАНТЕРІ

Ґантер, Н. Й. — Відпочинкова оселя в Кетскильських горах мотель „Ксеня", популярно — „Кобзярівка", відкрита як щороку для постійних і нових гостей, від суботи, 28-го червня ц.р. В п'ятницю, 4-го липня ц.р., відбудеться відкриття виставки образів Едварда Козака і його синів Яреми і Юрія тут в мотелю о годині 8-ій вечора.

ЗВЕРНЕННЯ СФУЖО

В СПРАВІ СУЧАСНОЇ КАТАСТРОФИ В УКРАЇНІ

Український народ навістила жахлива катастрофа, через загоріння нуклеарного реактора в Чорнобилі, на Київщині. Не знаємо деталів цього нещастя тому, що Москва не подає правдивих інформацій і відмовляється прийняти пропоновану західніми державами протинуклеарну допомогу.

В обличчі трагічної ситуації в Україні, ми, українські жінки в діяспорі, висловлюємо найглибші співчуття нашому потерпілому народові.

СФУЖО закликає українське організоване жіноцтво вільного світу всіма можливими засобами інтервенції до представників міжнародних організацій і державних урядів країн нашого поселення просити і домагатися рятункової акції для населення України, а в першу чергу для рятування від фізичного пошкодження і знищення 14 мільйонів українських дітей та вагітних матерей.

Українське зорганізоване жіноцтво! Доложімо всіх зусиль і старань спільно з усією українською спільнотою в діяспорі, щоб Об'єднані Нації встановили міжнародну контролю безпеки нуклеарних станцій, що в Україні не мають належних технічно охоронених споруд і загрожують населенню.

У цьому неспівмірно великому нещасті єднаємось молитвою з тобою, рідний народе!

Для інформації подаємо, що з приводу нуклеарної катастрофи в Україні СФУЖО вислала телеграми до предсідника конференції Світової організації здоров'я, що саме відбувалася на початку травня 1986 року в Копенгагені. Також вислано телеграми до двох окремих установ, які брали участь у конференції в Копенгагені, Адміністрації харчів (центральне бюро в Римі) та Міжнародної атомової комісії (центральне бюро у Відні).

Телеграми вислано до голови УНІСЕФ, до генерального секретаря ОН і до всіх не-урядових організацій ОН.

У телеграмах висловлено біль з приводу нещастя, осуджено СССР за приховання трагедії в Україні, що є загрозливою небезпекою для українського народу й всього світу, за те, що СССР відмовився від участи в конференції Світової організації здоров'я. Поставлено домагання, щоб совєтська влада дозволила вислати західнім країнам в Україну протинуклеарну допомогу і допустила експертів в Україну, щоб Світова організація здоров'я координувала медичною допомогою, та щоб Міжнародна атомова комісія перевіряла правила нуклеарного забезпечення.

Екзекутива СФУЖО

Чорнобиль не сходить із сторінок совєтських газет

Москва. — З кожним днем совєтські газети присвячують чимраз більше місця й уваги катастрофі на Чорнобильській нуклеарній електростанції. Репортажі в совєтських газетах, російськомовних і українських, нагадують дуже часто звідомлення з лінії фронту, а на війні, як відомо, бувають різні ситуації, не тільки перемоги, але також невдачі.

Західні кореспонденти, акредитовані в Совєтському Союзі, і політичні спостерігачі звертають увагу, що, не зважаючи на збільшену кількість інформацій про чорнобильські події, Захід все одно не знає ще й досі, що було причиною зриву, які розміри знищення самого реактора і в яких умовах працювали рятівничі групи у перші дні після катастрофи.

Газети пишуть багато про „подвиги" міністрів, директорів, бригадирів, комсомольців, членів партії і тих, які ще досьогодні зайняті ліквідацією залишків страшної нуклеарної катастрофи.

Багато цій справі присвятили уваги також центральні газети в Москві і Києві. „Правда", наприклад, признається до помилки і дещо спізненого повідомлення про катастрофу, що викликало свого часу негодування в багатьох країнах Европи зокрема тих, які помітили в себе збільшений відсоток радіяції. Газета навіть висловилася з певною дозою критики про тих осіб і „місцеву владу", які безпосередньо відповідали за цю справу. „Ми тут в Москві не дивувалися, — пише у „Ню Йорк Таймс" Сердж Шмеман, як читали протести у західній пресі, але прийняли з певною дозою сенсації, якщо критика появилася також у „Правді", яка звичайно намагається применшувати чорнобильську катастрофу і говорить про „нормалізацію ситуації" в Україні". Правда, ані совєтські засоби масової інформації, ані сам Міхаїл Горбачов, який говорив багато, але нічого не сказав, не признали рації західнім державам і не визнали оправданої тривоги з приводу нуклеарної радіяції, яка поширювалася з дня на день.

Журнал „Огонєк" надрукував статтю, у якій цитує першого секретаря Київського обласного комітету Григорія Ровенка, який каже: „були хвилини коли люди дизертирували, попадали в паніку і намагалися скинути вину на інших. Не всі витримали екзамену. Ми уже викинули з компартії декількох осіб, включно з кількома керівниками. Вони правдоподібно були прийняті в партію випадково і тому не могли витримати навіть першої проби".

Ці слова Ровенка дуже характеристичні, бо вони говорять про засяг трагедії на чорнобильській нуклеарній електростанції.

Інша газета „Комсомольская Правда", розказала про секретаря комсомольської організації Юрія Загальського, який „зник" із Чорнобиля вночі з 25-го на 26-го квітня, тоді коли наступила катастрофа, і не показувався на очі людям кілька днів. Він був зайнятий своїми приватними справами і навіть не допоміг населенню при евакуації. Газета натякає, що він буде звільнений з комсомолу.

В більшості однак совєтські газети пишуть про „геройські вчинки" комсомольців і партійних, наприклад, „сміливо діяли вертольотчики", „допомогу надають побутовики", „вірність клятві лікаря" тощо.

Однак, як пише „Радянська Україна" у числі з 11-го травня, треба „пам'ятати завжди: атом дволикий" і катастрофу в Чорнобилі переживатиме населення України на протязі довгих десятиліть.

МОСКВА НАЙМЕНУВАЛА НОВОГО АМБАСАДОРА СССР ДО ЗСА

Москва. — Міністерство закордонних справ СССР назначило Юрія В. Дубініна совєтського професійного дипломата, донедавна ще амбасадора в Еспанії, а два місяці тому керівника СССР до Організації Об'єднаних Націй, амбасадором до З'єднаних Стейтів Америки на місце Анатолія Добриніна, тепер одного із секретарів в Центральному Комітеті КПСС.

Номінація Москвою 55-річного дипломата Ю. Дубініна на становище амбасадора до Вашінгтону було до певної міри несподіванкою для багатьох західних дипломатів. Його ім'я ніколи не було згадуване, як одного з кандидатів на цей пост. Недавно він тільки почав знайомитись з працею голови совєтської делегації в ОН і, зглядно з опінією політичних спостерігачів, він не має великого досвіду і знання американських відносин. У березні цього року, на ХХУІІ з'їзді комуністичної партії в Москві Дубініна було обрано до контрольної комісії, замість до Центрального Комітету на більш відповідальне становище, яке було б більш престижеве для амбасадора у Вашінгтоні.

Перед своєю номінацією на амбасадора до Еспанії Дубінін працював на різних переважно високих становищах в амбасадах СССР на Заході, в більшості в Европі — Франції, Італії, Швайцарії, Еспанії, Португалії, Бельгії, Голляндії і Люксембургу. З огляду на його недосвідченість в американських відносинах у політичних колах на Заході існує переконання, що він якийсь час „ходитиме в тіні А. Добриніна" і що той, який зрештою втримує тісний зв'язок з американським амбасадором в Москві Артуром Гартманом, буде якийсь час наглядати за працею амбасади СССР у Вашінгтоні зі свого „високого" партійного трону.

Одним з головних завдань нового амбасадора буде, як загально здогадуються в дипломатичних колах, належно підготовити другу зустріч совєтського лідера Міхаїла Ґорбачова з президентом Роналдом Реґеном, яка, правдоподібно, відбудеться пізньою осінню цього року. Добринін, який тепер відіграє в Кремлі головну ролю у справах закордонної політики, і сам М. Ґорбачов нарікають, що ЗСА, а зокрема сам Президент ЗСА, не зробили належних потягнень, щоб створити ґрунт для такої зустрічі. Перебуваючи недавно в Казахстані А. Добринін натякав на можливість поширення співпраці СССР із ЗСА і підкреслював його ролю, яку він відіграв у цих відносинах на протязі майже чверть століття.

Західні дипломати звернули увагу, що деякі дипломати, які співпрацювали з Добриніним під час його перебування у Вашінгтоні, були підвищені, або пересунені на більш престижеві пости. Наприклад, першого заступника міністра закордонних справ Георгія М. Корнієнка перенесено до відділу міжнародної політики в Центральному Комітеті КПСС, яким завідує А. Добринін. На місце Корнієнка прийшов Юрій М. Воронцов. Генеральний секретар ЦК КПСС М. Ґорбачов намагається влити трохи свіжої крови у керівні органи компартії і уряду, бо стара гвардія, яку все ще в Кремлі очолює голова Президії Верховної Ради СССР Андрей Громико, не давала собі ради з накопиченням скомплікованих проблем нашого часу.

Союзовці у Філядельфії готуються на Союзівку

Філядельфія. — Управа Окружного Комітету Відділів УНСоюзу у Філядельфії подає до відома членам що разом з Управою Українського Товариства Сеньйорів у Філядельфії є запляннована одноденна прогулька на Союзівку в неділю, 15-го червня ц.р. Як відомо, у тому дні на Союзівці відбудеться посвячення і відкриття новозбудованого дому для сеньйорів та багата мистецька програма присвячена вшануванню Дня Батька.

Щоб знати скільки автобусів організатори прогульки повинні замовити проситься всіх союзовців і сеньйорів, що плянують поїздку на Союзівку, негайно телефонувати до Марії Касіян в УОКЦентрі під час дня на число 663-1166 і до Івана Данківського, тел.: 455-2849

ВИСТАВКА ОБРАЗІВ Я. ВИЖНИЦЬКОГО

Ґантер, Н. Й. — В неділю, 29-го червня ц.р., тут у власній галерії напроти мотелю „Ксеня" відбудеться виставка образів Ярослава Вижницького.

Німецький журналіст передає враження зі Львова

Джерзі Сити, Н. Дж. — У західньонімецькому щоденнику „Франкфуртер Альгемайне Цайтунг" появилися інформації німецького журналіста з „Франкфуртер Рундшау" про настрої у Львові після нуклеарної катастрофи в Чорнобилі.

Журналіст, який перебував у Львові в тих днях подає, що в готелі „Інтуриста" у Львові скоро можна було помітити зміну в настроях і способі щоденного життя. Але у відношенні до чужинців ніхто не вимовляв навіть слова Чорнобиль, а усі говорили про „цю історію там, ви знаєте яку", немов боячись вимовити голосно слова, зв'язані з нещастям.

Коли стало відомо в готелі, що дві групи, які мали приїхати із ЗСА не прибудуть, готелеві урядники пояснювали німецькому журналістові, що ці туристи відкликали свій приїзд до Львова ще перед „історією там". Також коли пояснювали чому покликаний „Інтуристом" лікар перевіряє чужинецьких гостей чи немає в них радіоактивности, говорили, що це конечне „після історії там". Але хто від'їздив зі Львова до Москви, а не на Захід, не потребував переходити лікарської перевірки.

Враження німецького журналіста, що у Львові всі добре знали, що сталося в Чорнобилі, але кожний боявся про це говорити, чи навіть згадувати.

Листи з Польщі повідомляють про радіяцію

Джерзі Сити, Н. Дж. — Лист з Польщі, який прийшов до Ню Йорку 19-го травня ц.р., а був висланий 4-го травня ц.р., повідомляє що батько родини, який працює при залізниці, терпить на сильні болі голови і блювання.

Ті самі симптоми має його дружина, які поєднуються ще із сильними заворотами голови, що є познакою надмірної радіяції. Їхні діти, які є у шкільному віці, одержали іньєкції. Як пишуть у листі, по радіо і в телевізійних програмах цілий час закликають людей не пити молока, не їсти свіжої городини і овочів.

Лист, що прийшов з південносхідньої частини Польщі до родини у ЗСА, повідомляє також, що люди в цій околиці вже поїли всі запаси, які мали зі захованих харчів і тепер відчувається вже брак, зокрема городини.

ВИСИЛКА „СВОБОДИ" ВЕДЕТЬСЯ ВЖЕ КОМПЮТОРСЬКОЮ СИСТЕМОЮ

Джерзі Сити, Н. Дж. (в.л.) — Адміністратор видавництва „Свобода" Люба Лапичак-Лесько і працівниця компюторського відділу в адміністрації Петруся Шеремета-Коваль інформують про деякі зміни в системі висилки газет, полагодження передплат, скорішої достави газети до читачів тощо.

В першу чергу „Свобода" перейшла на повну компюторську систему експедиції і тепер немає причини, щоб місцева пошта затримувала доставу газети, яка від числа 95, з датою 21-го травня, не йтиме більше до головних розпридільчих пунктів, як це було досі, а прямо до місцевостей проживання передплатників. Крім того металеві плитки з адресою передплатника замінено наліпками, на яких є: ім'я і прізвище, адреса, число Відділу УНС, якщо передплатник є членом, дата закінчення передплати.

Очевидно, що під час першої висилки могли зайти помилки, або перекручення у прізвищі чи адресі. В цьому випадку передплатники повинні негайно повідомити про це компюторський відділ, і прислати стару наліпку, щоб можна було зробити відповідну поправку. При звичайній зміні адреси передплатник, так як досі, повинен долучити одного доляра на покриття зміни.

Ціла картотека також переведена на цю систему, тому члени й індивідуальні передплатники отримуватимуть автоматично упімнення, якщо залягатимуть з передплатою більше, як два місяці.

Український Народний Союз, власник видавництва який фінансував цей цілий проєкт переходу на компюторську систему, робив це з надією поправи достави газети на яке так часто і при кожній нагоді нарікають читачі. Спізнена достава не є спричинена видавництвом яке слідкуватиме відтепер, як доставляють газету льокальні поштові уряди.

Так як завжди, адміністрація буде рада, якщо читачі повідомлять її про корисні зміни й евентуальне приспішення достави газети.

Петруся Шеремета-Коваль (сидить) і Люба Лапичак при компюторі, який вибиває наліпки для „Свободи".

Юрій Стецина і керівник друкарні Анатолій Домарацький при новому адресарі в експедиції.

З'ЇЗД ДРОГОБИЧАН НА СОЮЗІВЦІ

Керґонксон, Н. Й. — В суботу й неділю, 21-го і 22-го червня, тут на культурно-відпочинковій оселі Українського Народного Союзу Союзівці відбуватиметься дев'ятий з черги З'їзд дрогобичан і колишніх жителів Дрогобиччини. З'їзд відзначить великі роковини — 130-річчя з дня народження й 70-річчя з дня смерти найбільшого сина Дрогобицької Землі — Івана Франка. Крім того організатори подбали про цікаву і різноманітну програму. Можна буде набути третій том книжки „Дрогобиччина — Земля Івана Франка". Зголошення на кімнати треба висилати безпосередньо до управи Союзівки на адресу: Soyuzivka, UNA Estate, Kerhonkson, N.Y. 12446, tel.: (914) 626-5641.

У СВІТІ

ПРЕДСТАВНИКИ КИТАЙСЬКОЇ Народної Республіки і Тайвану закінчили свої перші на протязі 37-ох років безпосередні переговори у справі звороту Тайванові пасажирського літака Боїнг-747 і повороту двох осіб обслуги, крім пілота, який попросив права азилю в КНР. Переговори тривали три дні в Гонг Конгу.

ГЕНЕРАЛЬНИЙ СЕКРЕТАРІЯТ Організації Об'єднаних Націй дав дозвіл представникам Ізраїля при ОН переглянути акти 347 осіб з архіву комісії воєнних злочинів. Ізраїль спершу жадав взагалі відкрити архіви для зацікавлених держав, а потім представив листу 1,400 осіб. Генеральний секретаріят ОН не дозволяє, без формальної вимоги уряду і подання прізвищ, на перегляд архівів з 36,000 прізвищами, що їх зібрала так звана воєнна комісія.

ДЕРЖАВНИЙ ДЕПАРТАМЕНТ ЗСА попросив президента Сирії Гафеза ель-Ассада закрити бюро в Дамаску, яке є інформаційним центром для лідера терористичної організації Абу Нідаля. Урядові особи ЗСА заявляють, що Ассад мусить ділом доказати, що він не погоджується з терористичною діяльністю різних груп. Білий Дім розчарований заявою Ассада, що він не зможе допомогти американським закладникам, які, як відомо, знаходяться в руках просирійських терористів. Представники Сирії кажуть, що бомбардування американськими воєнними літаками Лівії унеможливило президентові Ассадові будь-яку інтервенцію у справі закладників.

ЛІДЕР ЕТІОПІЇ полковник Менґісту Гайле Маріям заявив кореспондентам, що він вітатиме наближення між його марксистським урядом і Урядом З'єднаних Стейтів Америки. Найбільшою перешкодою, на його думку, є „незгідна з правдою оцінка Адміністрації президента Роналда Реґена політичної ситуації в Етіопії". Він уважає, що Вашінґтон у принципі є ворожо наставлений до теперішньої системи в Етіопії. Представник американської амбасади в Аддіс Абаба Джеймс Р. Шік заявив, що найголовнішою перешкодою у наближенні є тісна пов'язаність Етіопії із Совєтським Союзом.

В АМЕРИЦІ

ВЕЛИКИЙ АМЕРИКАНСЬКИЙ вітрильник, який мав супроводити перші великі кораблі, що вплинуть до заливу Ню Йорку, у зв'язку з відзначуванням Дня Незалежности і відслонення відновленої Статуї Свободи, потонув біля Пуерто Ріко минулого тижня в часі великої вітряної бурі. Принайменше четверо із залоги вітрильника враз із капітаном потонули, інших врятувало норвезьке вантажне судно.

ГУБЕРНАТОР СТЕЙТУ Ню Йорк Маріо Квомо повідомив в понеділок, 19-го травня ц.р., що він буде кандидувати вдруге на пост губернатора. При тому він однак залишив відвертим свої пляни щодо евентуального кандидування на пост президента у виборах в 1988 році.

НАЙБІЛЬШИЙ НА ТЕРЕНІ ЗСА синдикат щоденників Ґаннет рішив купити за 300 мільйонів долярів два дальші щоденники — „Курієр Джорнал" і „Луївілл Таймс", раннє і пополудневе видання видавництва, що майже 70 років належало до одної родини. Це найвища ціна, яку будь-коли заплачено за щоденники. Тим купном видавництво Ґаннет має вже у своїх руках 93 щоденники обіг яких охоплює понад шість мільйонів примірників.

ВЕРХОВНИЙ СУД РІШИВ, що не можна звільняти білих учителів шкіл на те, щоб приймати на їх місце чорних. Рішення торкалося постанови шкільної ради у стейті Мишиґен, від якої зроблено відклик до Верховного Суду. Рішення запало п'ятьма голосами до чотирьох проти. Але Верховний Суд рівночасно вияснив, що управи шкіл можуть приймати у рівній кількості чорних учителів, як і білих, щоб затерти сліди ранішої дискримінації.

СЕНАТОР ПРАЦІ БИЛЛ Брок, промовляючи на річному зібранні юнії корабельних робітників, закликав їх, щоб очистили себе з перекупства, бо вони втратили багато з довір'я серед громадянства. Його слова прийняли учасники спершу цілковитою мовчанкою, але на закінчення влаштували йому стоячу овацію. Як відомо, президент спілки Джекі Прессер є оскаржений в хабарництві і буде суджений.

ОРГАНІЗАЦІЯ СКАВТІВ в ЗСА вперше за час свого 76-літнього існування, рішила стягати від кожного гуртка і кожної одиниці по 20 дол. річно на оплачення забезпечення проти всіх позивів, які можуть її зустріти. Вияснюють, що кошти асекурації зросли до астрономічних сум, а рівночасно трапляються щораз частіше позиви за випадки, що трапляються в часі активности бой скавтів.

СУДДЯ В СТЕЙТІ Коннектикат відкинув рішення з 1984 року, що жінка може провадити групу хлопців скавтів. Своє рішення суддя мотивував тим, що хлопці потребують в юнацькому віці мати як приклад мужчину, а не жінку. Учителька музики, що хотіла бути провідником групи, але їй спершу відмовили, зложила скаргу до суду за дискримінацію і у 1984 році виграла справу.

ДИРЕКТОР СІ-Ай-Ей Вілліям Кейсі звернувся до Департаменту справедливости з вимогою потягнути до відповідальности телевізійну сітку Ен-Бі-Сі за виявлення тайних інформацій у своїй програмі „Сьогодні". Йшлося про інформації про Роналда Пелтона, колишнього агента Сі-Ай-Ей, який тепер стоїть перед судом за шпіонажу в користь СССР.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $7.50 на 6-місяців, $15.00 — на рік. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Відшкодування від СССР

Західньонімецький канцлер Гельмут Коль, промовляючи до 75,000 судетських німців, прогнаних із Судетського краю, повереного після Другої світової війни до Чехо-Словаччини, критикував Міхаіла Ґорбачова за його ставлення до катастрофи з нуклеарним реактором в Україні, та вимагав, щоби СССР заплатив відшкодування країнам, які потерпіли від тієї катастрофи, в першу чергу Західній Німеччині. „В три тижні після вибуху реактора Ґорбачов врешті склав публічну заяву, але було би краще, щоб замість очорнювати Захід він дав був вичерпні інформації", — сказав Коль. Поруч із цим докором він признав правду Ґорбачову, що треба скликати міжнародну конференцію, на якій вирішено би, як у подібних критичних моментах негайно обмінюватися інформаціями і як забезпечитись проти таких несподіванок.

Москва, очевидно, негайно відкинула вимогу відшкодування Західній Німеччині, яка, за твердженням німецького міністра хліборобства втратить 90 мільйонів долярів, бо німецьким хліборобам заборонили аж до відклику продавати свої плоди. Коли совєтський амбасадор у Бонні Юлій Квіцінскій аротантно критикував те розпорядження німецького уряду, міністер внутрішніх справ Ціммерман гостро проти нього накинувся. Ґорбачов, відкидаючи німецьку вимогу щодо відшкодування закинув німцям, що вони забули, скільки шкоди накоїв Гітлер Совєтському Союзові своєю війною. Це ще раз доказало, що Міхаіл Ґорбачов погано знає психіку західніх народів. Пригадуючи німцям із теперішньої демократичної Німецької Федеративної Республіки Гітлера, він ще більше насторожив їх проти себе. Таким чином у наслідок катастрофи атомового реактора погіршились відносини СССР з цілим західнім світом, і тепер — як видно з того німецько-совєтського діялогу, особливо із Західньою Німеччиною.

Приходиться ще раз повторити, що справа не в самому вибухові реактора, бо нещасливі випадки можуть скрізь траплятися, а справа в системі засекречування, забріхування і обманювання власних громадян і чужинецького світу большевицьким режимом. Наївний західній світ довіряв і далі довіряє комуністам, але вони самі спричиняються до щораз кращого усвідомлення Заходу. Ось президентський диктатор сандіністського — насправді комуністичного — режиму в Нікараґуа — Ортеґа заявив ніби готовість підписати договір про замирення, що його виготовила посередницька так звана група Контадора — 21 держав Латинської Америки. У тому проєкті кажеться, що однаково Нікараґуа, як партизани, які борються проти сандіністського режиму, мають зліквідувати свої збройні сили. Але Ортеґа заявив: „Нікараґуа не роззброїть своєї революції". З цього приводу колишній амбасадор ЗСА в Об'єднаних Націях, Джін Киркпатрик, у своїй останній недільній синдикованій статті пише: „Це не був би перший обман, що його досвідчила на собі Америка. Ми вже не раз робили поважні концесії в заміну за обіцянки таких благ, що їх комуністи ніколи не дотримали. В Ялті Сталін обіцяв вільні вибори в Польщі. Північний В'єтнам обіцяв відтягнення своїх військ з Ляосу і Камбоджі. В Гельсінках совєти обіцяли права людини і право свобідної еміґрації. У зв'язку з ракетною кризою на Кубі (за президента Кеннеді) Хрущов обіцяв, що СССР не висилатиме на Кубу стратегічної зброї і що Куба не вестиме експорту комуністичної революції. Послідовно, З'єднані Стейти не повинні погодитися на підписання нового договору, що його комуністи не дотримають..."

Вимагати чесної гри від большевицької Москви це те саме, як би вимагати від сонця, щоб воно світило в ночі. Сама природа большевизму диктує систему засекречення, обману, забріхання, терору і нечесної гри. А тому, що все воно перечить Божим і людським законам і є річчю штучною та неприродною, то на довшу мету не може втриматися. Мусить провалитися і провалиться, — це тільки питання часу.

В.Н. Манюх

МАРИВА ТА ПРИВИДИ: ДО СУЧАСНОГО УКРАЇНОФОБСТВА

III.

Внутрі суспільства СССР режим пробує обминути мовчанкою варварські злочини минулого. Від декількох років, одначе, совєтська преса та органи КҐБ загострили свої виступи проти українства під претекстом боротьби з „українським націоналізмом". Багато з тих українців яких було звільнено з в'язниць та концтаборів під час „відлиги" Хрущова, опинились знову в ГУЛагу. В газетних статтях, пропагандивних брошурах та книжках зросла останньо нагінка на Українську Церкву з обвинуваченням ієрархів у „фашизмі", „нацизмі" та „колябораці". Одна з тих брошур подає фотознімку провідного „нациста" — Митрополита Шептицького на священичій рясі якого видніє підроблена свастика. Та найбільш нахабною стала нагінка на ОУН та УПА, до якої запряжено засоби масової інформації (преса, радіо, фільм), як рівнож суди, які ще минулого року висилали на розстріл колишніх бійців УПА. Останніми роками зросли також напади на українців в діяспорі, особливо в Америці й Канаді. Тут же мова не так про фізичне свавілля, як радше про моральну та політичну дискримінацію українства. Можна припускати, що „вітчизна душогубів й вбивців" радітиме (якщо вже не радіє) з допомоги Конасона та хлопців з ОСІ в її боротьбі проти українського „нацизму".

Та синхронізація наклепів на українство може бути припадковою, хоч ми залишаємо це питання відкритим. Сам факт, що Конасон ще сьогодні інформує читачів як це українські „нацисти", „коляборанти" та „воєнні злочинці, спаслися від совєтських судів важко пояснити його „святою простотою". Конасон не має жадних труднощів пришивати ярлики „нацизму" та „колябораці" людям національного руху, яких ще перед окупацією України засилали в концтабори та ув'язнювали. Зрештою, він це не пробує робити, наскільки він знає, що „нацистська ідеологія та коляборація всіх всіх частин ОУН є історичним фактом, а не совєтською пропаґандою". Як саме Конасон установив цей „історичний факт" важко збагнути, хоча б тому, що цей „історичний факт" становить основне упередження його статті — упередження яке можна зрозуміти, покликаючись не так на факти історичної дійсности — знання якої в нього мінімальне — як на його психологічну настанову до українства.

Конасон приймає як факт, що ОУН вбивала польських професорів у Львові, хоч сьогодні відомо хто є відповідальним за ці вбивства. Про це знають поінформовані поляки, якщо не сам Візенталь. Цей наклеп, стає для Конасона незаперечним фактом. Він обвинувачує ОУН в „масових вбивствах жидів", десяткуючи жидівське населення в перших днях окупації Львова, хоч ці масові вбивства ніколи не відбулись. Цікаво при тому відмітити, що та частина України (Галичина), не знає історично погромів, факт, що не підходить під стереотипний образ українців як погромників. Пробуючи доказати як ОУН коляборувала на різних рівнях з німцями, Конасон наводить ряд „фактів", на які варто звернути увагу. Він запевняє, наприклад, що провідні діячі ОУН, які знаходились в концтаборі Саксенгавзен були тільки під „домашнім арештом", що репресії проти них були слабі, що над ними не знущались та що Бандера допомагав навіть з концтабору „німецьким починам проти росіян". Все це звучить загадково, якщо не казково, хоч Конасон приймає ці „факти" як докази „колябораці". В тому самому Саксенгавзені, одначе, згинули провідні діячі ОУН : Габрусевич, Федак, Ольжич-Кандиба включно з молодою жінкою, Галиною Столяр, яка врятувалась з большевицької в'язниці (засуджена на смерть) тільки на це, щоб згинути рік пізніше в нацистському таборі. Користуючись логікою Конасона, ми могли б дійти до висновку, що провідні діячі польського підпілля (АК) в Саксенгавзені втішались привілеями українських „коляборантів", наскільки деякі з них жили з українцями в тих самих камерах. Конасон справді признає в одному місці статті, що були „періоди, коли деякі націоналістичні українці творили партизанські групи та боролись проти німців, як рівнож проти совєтських партизанів". Він навіть згоджується, що існують докази, які підтверджують, що „Лебедь брав участь в тих акціях (справді?), особливо після 1942 року", хоч робить це тільки тому, щоб вказати як „бандерівці" вже в 1943 році почали співпрацювати з німцями, допомагаючи формувати нову українську СС Дивізію.

Було б помилкою думати, що Конасон цікавиться фактами чи критичною оцінкою достовірности тих фактів. Він не знає чи не хоче знати, що німці виловлювали, вбивали та ув'язнювали членів ОУН вже від серпня 1941 року, що ОУН була тайною, підпільною організацією — факти про які він міг би відносно легко дізнатись з німецьких чи польських джерел. Чи може він підозріває, що ОУН вела „тайну" співпрацю з німцями, співпрацю, про яку німці не знали, віддячуючись своїм „коляборантам" розстрілами та ув'язненнями. Він не може дослівно проковтнути факту, що ці українські націоналісти створили один з найсильніших підпільних рухів спротиву проти німецької окупації, що один з чільних організаторів того руху був Лебедь, що врешті цей рух спротиву станув масовим, створюючи тим шляхом передумови для відкритої збройної боротьби УПА, партизанської формації, що своїм числом та бойоздатністю була одною з найсильніших в Европі.

Закінчення буде.

Ю. Мовчан

Те, що не забувається...

В одному із своїх віршів Богдан Лепкий писав:

...Згадаш — серцю легше стане;
Немов далекі дзвони грають,
Немов давні літа вертають
До мене в гості...

Можна бути певним, що такими думками була полонена Лідія Лугова, пишучи свою збірку спогадів, яка недавно появилася в світ у видавництві Юліяна Середяка в Арґентині. Вже сама назва цієї 240-сторінкової книжки — „Стежками минулого" говорить про те, про що авторка вирішила поділитися з своїми читачами. Ця збірка — це, як доречно зазначено в передмові її видавця — її туга за рідною землею, за молодими роками проведеними в незабутніх українських селах і містах — це до сліз глибока й болюча туга і жаль за закатованими або передчасно померлими її найдорожчими рідними, пам'ять, про яких з бігом часу не тільки не затьмарюється, але як, мабуть, кожен з нас знає, ще більше стає болючою і гнітучою. Та перед тим, як подати, про що саме оповідається в „Стежках минулого" — коротко про саму авторку.

Лідія Лугова, будучи походженням із священичого роду (її дід по-матері о. Михайло Олексишин був одним із священиків-організаторів Брідщини, а батько о. Теодор Столяр був священиком у Тернополі та селі Хмелівка) — це відома культурно-освітня діячка на рідних землях. Вона активно працювала в Т-ві „Просвіта", студентському товаристві „Смолоскип" у Бродах, у Пласті і т.д. 1937 року вона одружується з Ярославом Луговим який був активним борцем проти польської окупації (був запроторений до горезвісного концтабору в Березі Картузькій) та професійним філателістом. Пізніше поселившись в Монтреалі (Канада), Лугова співпрацює у декількох українських журналах та газетах.

І ось, перечитуючи сторінки книги її спогадів бачимо, що хоч авторка пише про місто чи село, в якому ми може ніколи особисто не були, проте описує так, що нібито, то є наше рідне село, наші рідні ниви і гаї. І саме тому, читаючи описи її рідних околиць та садиб, мимохіть появляється у пам'яті також туга і за нашими рідними селами і полями, де ми проводили своє незабутнє дитинство. Таким незабутнім для Лугової є село Зарваниця — славнозвісне із своїх прощ та відпустів. „О, моя рідна земле зарваницька, — пише Лугова, — я тепер знаю, чого мені було тоді так сумно, бо я покидала тебе назавжди, щоб до тебе більше не вернутися"... (Ст. 15).

А далі: „Коли я думками лину в далеку, на рідних землях, Теребовельщину, то перед моїми очима виринає степове село Хмелівка, що лежить на шляху між Струсовим і Бучачем. Малою дівчинкою виростала я на широкому теребовельському степу, а степовий вітер колихав не тільки степові трави, квіти й збіжжя, але нераз заколихував мене до сну в садку, навіваючи чудні мрії"... (Ст. 42)

Всі ці і багато подібних спогадів у книзі Лугової настільки правдиві, настільки щиро й від глибини самого серця і душі показують тугу авторки за навіки і нічим незамінимими рідними полями і селами і з їх незабутніми хатками, вуличками, потапаючими у квітах лугами, що напевно кожен з читачів, який був там народжений і провів там бодай своє дитинство, міг би підписатися під словами авторки.

Але ще в тяжчій мірі опановують людиною туга і жаль в тому випадку, коли та людина крім батьківщини, втратила когось із найближчих своїх родичів чи приятелів. Авторка „Стежками минулого" зазнала і такого горя. Ще в селі Суховолі під час наступу большевиків на Броди в 1944 році загинула під Бродами її мати. Але ще більше нещастя сталося з її рідною сестрою Галиною Столяр, яка загинула з руки окупанта, проживши всього 25 років. Її незвичайно геройська боротьба проти трьох окупантів заслужено вписала її ім'я до пантеону однієї з найвизначніших героїнь у боротьбі за визволення українського народу і тому зупинимося трохи більше над незабутньою постаттю тієї жінки.

Як подає Л. Лугова в підрозділі „На зов батьківщини" (ст. 103), Галина народилася 1917 року в Тернополі (їх було три сестри — Ліда — авторка книжки, Галя і Марійка). Галина була дуже здібною дитиною. В неї була настільки жива уява, що вона могла сама вигадувати казки і оповідання дітям. Поступивши до середньої школи, найбільше її захоплювали твори Лесі Українки, яких багато вона знала напам'ять. Ще перед закінченням школи стає членом ОУН. Але перед матурою її загрозили видаленням із школи за те, що вона збойкотувала „свято" Пілсудського. Тільки завдяки старанням доброго директора Омеляна Терлецького їй пощастило „вимотатися" з тієї справи. Але в університет польські окупанти її не допустили, бо в поліційних „рекордах" вона уважалася „неблагонадьожна".

З вибухом війни і розвалом Польщі Галина в пошуках знайти якусь працю

(Закінчення на стор. 8)

Юрій Р. Рибак

ДОВКОЛА ОДЯГУ ТА МОДИ

У ЗСА одягова індустрія є сьомим найбільшим працедавцем із 15,000 домашніх продуцентів та 21 тисячею фабрик 60 відсотків із яких зосереджуються у стейтах: Ню Йорк, Каліфорнія, Пенсильванія та Ню Джерзі. В цій галузі економіки у 1984 році нараховували понад один мільйон робітників. Між ними був 81 відсоток жінок і одна четверта етнічної меншости. Інтересно, що тільки незначна більшість робітників належала до профспілок. Усе таки профспілки постійно жаліються, що імпорт одягу прямо вбиває американську одягову індустрію і збільшує безробіття. І на це є статистика з 1983 року, коли продаж одягу зросла була на 6.3 відсотка. У тому ж самому часі домашня продукція збільшилась лише на 2.2 відсотка, а імпорт підскочив на 20 відсотків (!). Цей імпорт був найвищий в історії і перейшов 8 більйонів долярів вартости... Одягові профспілки теж свідомі цього, що пересічна заробітна платня одягового робітника у ЗСА виносить 9 долярів на годину, тобто, нижча загальнопересічної, і тому неможливо конкурувати із платнями Далекого Сходу, де платять робітникові пересічно 60 центів на годину з виїмком Гонконґу 1.15 дол., а Китаю 20 центів. Властиво ця істина виходить в користь покупцям, а практичні американки при закупі одягу шукають не лише за дійсними випродажами, але теж за особливими знижковими цінами і прямо від продуцента крамницями.

Не одна жінка має не тільки повне задоволення, але ще й при тому заощаджує гріш, коли може собі сама шити, головно якщо мова про величину, яку часто індустрія не продукує, бо вважає, що всі жінки мусять виглядати так, як їхні моделькі. Та не всі американки шиють для себе, а тільки одна четвертина, цебто наполовину менше ніж у 1973 році. Це очевидно зменшило продаж матеріялу, приладів до шиття, кроїв, машин до шиття тощо. Причина цього проста: у школах вчать менше як шити, а більше часу присвячують предметові особистих фінансів та контролі народин.

Нині молоді люди чомусь думають, що лише той шиє для себе, хто є забідний купити готовий одяг у крамниці... Може нова реклама індустрії коштом одного мільйона долярів зможе привернути правдиве економічне значення пов'язане з особистим самозадоволенням. Зважмо, що хто вміє використати свій талант у кухні і це належить до гордости — не меншу гордість зможе осягнути теж за машиною до шиття.

Зустрічаємось із цікавим явищем, а саме, що економічне добро, скажімо, продукційна машина, нагло не надається до вживання, бо інновація чи технологія заступила її більш продуктивною одиницею. Звичайно, точний час заступництва тяжко визначити. Натомість, у ділянці одягу ця зміна заходить щорічно, бо мода зміняється, цебто стиль, який носить більшість людей даної країни. І саме ця зміна є рятунком для існування індустрії, одяг бо який можна б носити роками, люди закидають по короткому ношенні, мовляв, треба вдягти щось нове" а не „старосвітське" — як у нас колись казали.

Хтось може вважати, що ця зміна моди — це прямо витрата економічних дібр. Та воно так зовсім не є, бо вживаний одяг має практичне значення для менш заможних, а старе вбрання індустрійних країн виношує населення Третього світу... Теж часто старий матеріял переробляють („рісайклінґ") і мішають з новим, а покупець несвідомий цього, що купує старий матеріял у новому виді.

Нині люди слідкують за модою з різних причин, а головно тому, що дехто хоче себе визначити за групою людей. Сьогодні нову моду приймають відомі особистості, артисти кіна і телевізії, славні спортовці, політики і т.п. У загальному, одяг має велике значення серед мешканців нашої плянети, бо існує погляд, що він підносить життьову позицію. У зв'язку з цим можна б навести думку Бенджаміна Френкліна, а саме: „Їдж для власного вдоволення — однак вдягайся для вдоволення інших".

Великий вплив інформативного характеру на людей мають теж різні журнали моди, які намагаються накинути свій стиль. Підйом у моді означає багатство та силу для такого пере-

(Закінчення на стор. 8)

Володимир Барагура

Балтійсько-українські історичні й мововбивчі паралелі та релігійно-культурні пов'язання

III.

Але є й протилежні погляди песимістів, які базуються на переписі населення. Коли в 1981 році цензус виказав, що півмільйона населення вживає валійської мови як матірньої або другої, тобто 19 відсотків, то двадцять років раніше процент валійськомовних осіб досягав 26 відсотків. У столиці Кадіф тільки 5 відсотків вживає валійської мови. Варто порівняти Київ і більші міста в Україні.

Центральний уряд повернув раптово мовну політику на шлях збереження вимираючої валійської мови в 1960-их роках. Коштувало це валійських патріотів багато труду і жертв. Коли в 1976 році виборці відкинули пропозицію встановити обмежену самоуправу в Валії, екстремістичні валійські кола почали широкозакроєну акцію підпалів вакаційних віллів, власниками яких були англійці. Порівняти б саботажну акцію українських підпільних сил проти польських землевласників і колоністів.

Почалася в Валії затяжна боротьба за телевізійне валійсько-мовне русло. Саботування телевізійних веж заставило британську комерційну телевізійну мережу започаткувати в 1982 році нове телевізійне русло з 22-годинним передаванням програм валійською мовою, що становить одну третю загальної передачі.

„Нам дали три роки пробного часу — сказав один валійський діяч Ґвинфор Іванс, який загрозив голодовим страйком аж до смерти, щоб добитися валійських передавань — чи ці передачі будуть успішні. Але тепер уряд не посміє відкликати свого рішення".

Англомовні туристи були змушені навчитися принаймні кілька основних валійських слів і зворотів, бо ночами валійські активісти обприскували фарбою англійські написи на дороговказах.

Відродження рідної мови, пісні бардів і традиції друїдів, ордену кельтських жреців, національні ігри, ведення 425 дошкільних закладів для малят, які утримуються з фондів, що їх призначає льокальне правління для навчання дітей валійської мови дають запоруку, що в сьогоднішню добу шукання „кореня", національна свідомість валійців зростатиме й завершиться власною державою.

Поміж Україною і Валією є ще інші пов'язання, які лежать у релігійно-церковно-обрядовій і культурній площинах та мають багатонаціональне забарвлення.

Дані про ці пов'язання взяті з нарису польського автора Анджея Вінценза п.з. „Кляштор у Валії" („Монастир у Валії"), опублікованому в краківському журналі-місячнику „Знак", квітень 1985 року. Цей нарис-спогад походить із переживань автора в 1950 роках. Скінчивши славістику в Сорбонському університеті, автор отримав короткотривалу посаду бібліотекаря з уніятському монастирі, який знаходиться в північній частині Валії у віддалі кільканадцяти кілометрів від ірляндського моря в глухій закутині, де панує виключно валійська мова. Це монастир „Ти Маїр" („Дім Марії").

Історія цього монастиря небуденна. Заснував його за допомогою преосвященного Владики Івана Бучка й за дозволом римської курії о. Кревза, який став його архимандритом. Сам о. Кревза це поляк, справжнє прізвище його є Ржевускі. Він великий приклонник Унії й східнього обряду в українській версії. Вважає себе „ловцем людських душ" на зразок полоцького єпископа-мученика св. Йосафата Кунцевича, бо згуртував коло себе монахів і братів різних національностей, в тому і неґрів. Прізвище Кревза взяв від видатного оборонця Унії в XYII столітті архимандрита монастиря св. Трійці в Вільні Лева Ржевуцького, який був латинського обряду, але мав право відправляти Службу Божу в обох обрядах, а в своїх полемічних писаннях вживав псевдо Кревза.

Архимандрит валійського монастиря „Дім Марії" о. Кревза відбував новіціят під час Другої світової війни, потім став в'язнем німецьких концентраційних таборів. Проте здобув глибоке теологічне, філософічне й історичне знання, зокрема з ділянки історії Церкви в Україні й східнього обряду в українській версії. У монастирі він зібрав велетенську бібліотеку, яка містить багату наукову літературу, що стосується української Церкви. На підставі студії з цієї ділянки о. Кревза переконаний, що церковний розрив, який наступив у 1054 році дійшов до Київської держави щойно після 1087 року. Про це свідчать факт перенесення мощів св. Миколая за римським церемоніялом, а це могло статися після 1087 року, бо тоді хрестоносці привезли їх з Малої Азії до Барі в Італії.

Отець Кревза є подвижником вселенського характеру Церкви, багатообрядовости, зокрема ентузіястом Унії й обожнювачем східнього обряду. В валійському монастирі монахи й брати відмовляють ранішні, полудневі і вечірні молитви по-старослов'янському з українською вимовою. У неділі правиться співана Служба Божа в українському обряді. Автор спогаду А. Вінценз подає повний текст „Богородице Діво"... в перекладі польською мовою і жаліє, що призабув слова „одної з найкращих молитов християнського світу — акафист до Пречистої Богородиці, який має в церковнослов'янській мові спеціяльний чар, що його неможливо передати в перекладі.

Польська поетка Барбара Чаплїцка написала про о. Кревзу поезію „Змєжх" („Присмерк" 1956 р.), який починається так:

Ксьонжкі піше по польску. Мшен сьпєва по руску
'І зе сьвєнтов Тересов ґада по французку...

В українському перекладі це звучало б приблизно так:

Книжки пише по-польськи. Службу править по-руськи
І з св. Тересою мовить по-французьки...

Кінець.

ТРИБУНА У. Н. СОЮЗУ

Ч. 4. ТРАВЕНЬ 1986

Конвенційні делеґати наполегливою працею підготовляють успіх 31-шої Конвенції УНС

Джерзі Ситі, Н.Дж. — З Організаційного Відділу УНСоюзу інформують, що на заклик, з яким Екзекутива УНСоюзу звернулася до понад 330 делеґатів на 31-шу Конвенцію, яка відбудеться протягом тижня, починаючи від 26-го травня ц.р. в Дітройті, вже поважне число із них відгукнулось.

Заклик відносився до завершення повним успіхом конвенційної акції, спрямованої на дальшу інтенсивну розбудову УНСоюзу, метою якої є приєднання під час травня 1,000 нових членів.

Екзекутива УНС звернулася до всіх делеґатів спеціяльним листом з проханням придбати „традиційну конвенційну десятку", нових членів. А делеґати, які мають труднощі зорганізувати 10 членів, зобов'язані приєднати найменше трьох членів. Делеґати, які не зможуть вислати вчасно аплікацій нових членів до Канцелярії Союзу, повинні привезти їх на Конвенцію. Під час Конвенції будуть проголошені їхні прізвища і тим самим вони одержуть кредит-признання за їхні організаційні здобутки.

З приємністю подаємо нижче прізвища делеґатів і членів Головного Уряду, які вже виконали своє конвенційне зобов'язання.

Петро Тарнавський

(375) — 20

Василь Пастушок

(231) — 17

Стефан Приймак

(217) — 14

Іван Геврик

(445) — 14

Андрій Джула

(161) — 14

Микола Хоманчук

(5) — 10

Володимир Квас

(88) — 10

Роман Татарський

(94) — 10

Ярослав Кришталович

(222) — 10

Йосиф Чабан

(242) — 10

Маргарета Гентош

(305) — 10

Текля Мороз

(465) — 10

Знімок не прислали: Григорій Гаврищків (283 - 16 В. Варшона (266) — 13 Д. Кошильовський (183) — 12

Анна Гарас очолила 17-ий раз Лігайвеллійську Округу УНСоюзу

У неділю, 16-го березня ц.р., відбулися у залі української католицької церкви св. Володимира, у Бетлегемі, Па., Річні збори відділів УНСоюзу, об'єднаних в окрузі Лігай Веллі, Па.

Завданням цих зборів було зробити підсумки праці за 1985 рік і вибрати Управу Окружного Комітету на 1986 рік. Управу вибрано у складі: головна радна Анна Гарас, голова; Стефан Колодруб, Анна Саган і Микола Дубик, заступники голови. Секретарями обрано Стефана Мухи, україномовного, і Анну Строт, англомовну. Володимир Загводський залишився касиром Округи. Членами ширшої Управи є Іван Драбик, Мартин Шишка, Катерина Гуцайлюк, Євгенія Цап, Катерина Сарджен, Анна Мандзюк і Павло Крепич. До контрольної комісії вибрано на голову — Стефана Івасєчка; Івана Сагана й Івана Ганича, на членів. Крім цих діючих членів, Ок руга має щедвох почесних голів Округи — Михайло Колодруб і Анна Пепюк.

На бажання присутніх зборами проводила уступаюча голова Округи Анна Гарас, секретарювали Стефан Муха і Анна Строт. У зборах брала участь з рамени Екзекутивного Комітету Уляна Дячук, головний касир . Короткою молитвою, яку провів Стефан Колодруб, розпочато ці збори. Опісля хвилиною мовчанки вшановано пам'ять померлих у 1985 році членів.

Стефан Муха, відчитав протокол з попередніх зборів з 10-го березня 1985 року, який був прийнятий без змін.

У своєму звіті голова А. Гарас поінфурмувала присутніх, що на жаль, Округа за 1985 рік не може похвалитися визначними організаційними осягами, як це було попередніми роками, коли виконувано організаційну квоту на 100 чи 110 відсотків. Вона робила всі можливі старання, щоб організаційна праця постійно розвивалася. Причини, чому організаційна квота була виконана тільки на 60 відсотків — є різні. Багато секретарів відділів є вже старші і хоровиті; існує велика конкуренція комерційних забезпеченевих компаній, які оголошуються на телевізії. Також відчувається у молодих людей недовір'я до своєї, української організації. Тому над цією проблемою треба застановитися під час найближчої Конвенції. Крім того околиця, де є розміщенні відділи,. економічно не розвивається і люди бояться безробіття.

Не дивлячись на всі ці проблеми, приєднано у 1985 році 42-ох нових членів. Вона сама приєднала 22 члени до 47 Відділу, а друге найбільше число, 11 нових членів, приєднала Катерина Гуцайлюк, секретарка 147 Відділу. По три нових членів придбали секретарі С. Івасєчко, Відділ 48-ий і Дмитро Мушастий, Відділ 288-ий. Опісля слідують Відділи 137-ий, з двома членами, і Відділ 44 -ий, у якому приєднано одного члена. Але вісім відділів не приєднали ані одного члена, і тому організаційна квота не була виконана.

Опісля Анна Гарас звітувала про те, що у Лігайтоні в минулому році відбулися секретарські курси, в яких саме з цієї Округи взяло участь найбільше число секретарів. Вона брала участь у конференції голів Округ, перед нарадами Головного Уряду. Завдяки панствам Саганам, Колодрубам і Загводським, Округа зорганізовано поїхала на Союзівку на День Батька. Участь в поїздці взяли 92 члени. Округа взяла участь у Союзовому Дні Філядельфійської Округи. Чистий

Гнна Гарас

дохід з цієї імпрези був призначений на розбудову Оселі Спортового Товариства „Тризуб". Минулого року 9 студентів цієї Округи отримали стипендію УНСоюзу.

Заступник голови Стефан Колодруб подякував за довір'я до нього і за співпрацю, яку йому виявили під час минулого року.

Анна Саган, другий заступник голови, виявила своє розчарування тим фактом, що є важко зібрати членів на українську імпрезу. Тут народжені не мають зрозуміння до української культури.

Секретарі Степан Муха і Анна Строт не мали спеціяльних звітів. Касир Володимир Загводський подав дані про фінансовий стан каси Округи. Голова Контрольної комісії Стефан Івасєчко потвердив, що перевірка книжок виявила все в порядку. Ніхто не зголосився до дискусії над звітами Управи Окружного Комітету.

Після вибору Управи на 1968 рік покликано до слова головного касира Уляну Дячук. Вона ствердила, що Округа об'єднує 14 відділів, в яких гуртуються 1,435 членів. Хоч у 1985 році шість відділів були активні в організаційній праці, все ж таки число всіх членів Округи впало на 60. За виїмком трьох відділів, які мали прибуток в числі членів, всі інші відділи закінчили рік 1985 з втратою. У 1986 році організаційний відділ поставив мету придбати до Конвенції 1,500 нових членів. Щоб цю квоту осягнути, кожний відділ мусить чимскоріше взятися до організа ційної праці. На жаль, за перших два місяці ц.р., Округа придбала тільки трьох членів, а повинна дати по 6, щоб річна квота була виконана. УНСоюз має тепер 18 різних кляс забезпечення, з яких можна вибрати такі, щоб відповідали вимогам кожного проспекта. Тер мінове забезпечення є добре для тих, які мають, чи будуть брати гіпотечну позичку. Для тих, які не хочуть пам'ятати про вплачування вкладок, слід пропонувати нові кляси забезпечення з одноразовою вкладкою. Хто хоче залишитися членом УНСоюзу на довший час, повинен набути грамоту у клясі „Б". Додатково, кожному членові потрібна дешева акцидентова грамота. Уляна Дячук просила конвенційних делеґатів, щоб пам'ятали про обов'язок приєднати принайменше по три нові члени ще перед Конвенцією. Опісля Уляна Дячук подала дані про фінансовий стан УНСоюзу, будову будинку для союзових сеньйорів на Союзівці, як і приготування до Конвенції. У дискусії по слові Уляни Дячук взяли участь Анна Саган, Стефан Муха, Володимир Загводсь кий і Дмитро Мушастий.

Збори закінчила головна радна і голова Округи Анна Гарас з проханням до всіх секретарів і членів управ відділів, щоб вони дбали про членський ріст УНСоюзу і чимскоріше приступили до пожвавленої організаційної праці.

М. Захарка переобрано на голову Пертамбойської Округи УНСоюзу

У неділю, 9-го березня ц.р., в залі української католицької церкви Вознесіння Пресв. Богородиці відбулися Річні загальні збори Окружного Комітету, який гуртує 20 відділів у Перт Амбой, Томс Рівер, Картерет, Плейнфілд і Ню Бранзвик. Збори одноголосно перевибрали на черговий рік довголітнього голову Округи, Михайла Захарко, а йому до помочі заступника голови, Василя Бойко. Секретарем залишилася Софія Лонишин, а касиром Іван Бабин. Франя Стек і Анастазія Ковалюк були вибрані вільними членами Управи. Юрій Лонишин, Василь Матковський і Стефан Захарко увійшли до Контрольної комісії. Збори відкрив голова М. Захарко і привітав головного касира УНС Уляну Дячук. Опісля хвилинною мовчанкою вшановано пам'ять померлих членів. Далі зборами проводив Володимир Янів, який у короткому вступі згадав, що в місяці березні припадає 125-та річниця смерти великого поета України Тараса Шевченка, як також річниця смерти Тараса Чупринки і 40-ва річниця знищення Української Католицької Церкви. Часи міняються, але наш старий ворог, Москва, не змінилася.

Михайло Захарко

Софія Лонишин, яка у 1985 році сповняла функцію секретаря, прочитала протокол з попередніх річних зборів з лютого 1985 року.

Голова Михайло Захарко у своєму звіті подав, що він в травні 1985 року брав участь у нарадах голів Окружних Комітетів на Союзівці, де, як, в попередніх роках, звітував про стан організаційної праці в очолюваній ним Окрузі. Він зорганізував автобус для участи членів Округи у концерті австралійських мистецьких одиниць „Чайки" і „Веселки" у Юніоні, Н. Дж., брав участь у відзначуванні річниці смерти Патріярха Йосифа та в інших громадських імпрезах. 24-го листопада минулого року відбулися Організаційні збори. Округа не відбула пікніку, бо не можна було найти відповідної для цього площі. Протягом року він постійно старався про приєднання нових членів.

Касир Округи І. Бабин подав звіт про стан каси. Голова контрольної комісії Ю. Лонишин потвердив, що перевірка банкових книжок годиться зі звітом касира.

До дискусії над звітами членів Управи не зголосився ніхто. Опісля предсідник нарад В. Янів попросив до слова Уляну Дячук, головного касира УНСоюзу.

Уляна Дячук зробила аналізу організаційних здобутків в Окрузі. Три відділи у звітовому часі приєднали по 7 нових членів, а саме: Відділ 26-ий у Томс Рівер, секретарем є Катерина Пров, Відділ 349-ий у Менвілі, секретарем є Михайло Захарко, і Відділ 372 у Плейнфілд, секретар — Софія Лонишин. Відділи 104-ий, 155-ий, 168-ий і 332 мали по три нові члени, а три інші відділи 353-ий, 209-ий і 342-ий приєднали по два і по одному членові. Помимо тих успіхів, організаційну квоту виконано тільки на 37 відсотків, бо приєднано 37 членів, забезпечених на суму 233,000 дол. Організаційний відділ намітив на 1986 рік квоту 4,000 нових членів для цілої організації, з того 1,500 до Конвенції, при кінці травня ц.р. УНСоюз має 18 різних кляс забезпечення, з того дві з одноразовою вкладкою. Тому Уляна Дячук просила всіх присутніх членів управ відділів та конвенційних делеґатів приступити негайно до посиленої організаційної праці.

Коли мова про фінансовий стан УНСоюзу, то у звітовому часі майно УНСоюзу зросло на суму 2,700,000 дол. Будинок Дому УНСоюзу є вповні винаймлений. Околиця Головної Канцелярії в Джерзі Сити постійно відбудовується. Нові будинки є в стані викінчення і запляновані вже [illegible] УНСоюз має 8-мільй[illegible] позичку на домі. В минулому році від цієї позички УНСоюз одержав 1,455,00[illegible] дол. відсотків. Нашим членам виплачено рекордово високу дивіденду у висоті одного мільйона долярів. Також виплачено до того часу найбільше стипендій на суму 100,000 дол. Всі інвестиції принесли 10.4[illegible] пересічних відсотків.

У дискусії, після слова Уляни Дячук, порушено справу постійних спізнень у доставі „Свободи" та відділів, які зовсім не приєднують нових членів.

На закінчення перевибраний голова Михайло Захарко подякував присутнім за довір'я до нього і за участь у зборах.

Володимир Білик переобраний головою Надгудсонської Округи УНСоюзу

Джерзі Ситі, Н.Дж. (В. С.). Річні Збори Окружного Комітету Відділів Українського Народного Союзу, що відбулися в неділю, 9-го березня ц.р. в місцевому УНДомі, переобрали одноголосно головою цієї Надгудсонської Округи Володимира Білика, висловивши йому та цілій Окружній Управі признання за успішну діяльність Округи у звітовому 1985-ому році. Разом з ним до Окружної Управи вули вибрані: Іван Свищук і Микола Шеремета — заступником голови, Осип Зубрицький — секретар, Олександер Благітка — касир, Степан Островський — голова Контрольної Комісії та Стелла Раєн і Павлина Балутянська — члени Контрольної Комісії.

Збори відкрив голова Округи Володимир Білик, який привітав учасників нарад і головного декретаря УНСоюзу Володимира Сохана та зарядив однохвилинну мовчанку для вшанування пам'яті сл. п. Антона Драгана й інших померлих членів Округи. Президію зборів обрано одноголосно у складі інж. Мирон Сірий — предсідник та Неонілія Сохан — секретар, після чого предсідник перебрав провід нарадами.

Протокол попередніх річних зборів відчитав секретар Осип Зубрицький. Учасники нарад схвалили цей протокол однозгідно та висловили признання за його точність.

Звітування членів Окружної Управи започаткував голова Володимир Білик, який подав докладні інформації про висліди організаційної членської камапанії, відбуті організаційні збори Округи та про свою участь в різдвяному прийнятті в Головній Канцелярії УНСоюзу, де він вручив конґресменові Ґваріні чека на суму $1,000 від організацій Джерзі Сити на допомогу бездомним цього міста. В. Білик подякував успішним організаторам нових членів Округи та всім членам Окружної Управи за гарну співпрацю. Опісля він теж здав звіт за неприявного на зборах касира Округи Меланії Мілянович, яка оправдала свою неприявність недугою. Секретар Осип Зубрицький звітував про свою співпрацю з головою Округи та про виготовлення протоколів нарад Округи, а вкінці подякував голові та всім членам Окружної Управи за співпрацю.

Володимир Білик

Звіт Контрольної Комісії здав її голова Степан Островський, який потвердив сальдо $1,867.00 в касі Округи та запропонував уділити Окружній Управі абсолюторію, що учасники схвалили одноголосно.

Після вибору Окружної Управи, очоленої головою Володимиром Біликом, предсідник запросив до слова головного секретаря Володимира Сохана. Головний секретар привітав учасників нарад від Головного Екзекутивного Комітету та склав подяку Окружній Управі за її успішну діяльність і число приєднаних членів. Він з признанням вичислив найкращих організаторів Округи: Квітку Стецюк (В. 25), яка приєднала в 1985-ому році 36 нових членів, зайнявши цим осягом перше місце серед жінок УНСоюзу, Богдана Ясінського (В. 287) — 14 нових членів, Миколу Шеремету (В. 70) — 11 нових членів, Володимира Білика (В. 170) — 10 нових членів, Степана Островського (В. 270) — 4 нові члени, Стеллу Раєн (В. 171), Володимира Козака (213) та інж. Мирона Сірого (281) — по 3 нові члени. Опісля В. Сохан дав огляд широкої діяльности УНСоюзу, присвячуючи особливу увагу справам боротьби проти знеславлювання українців. Своє слово закінчив він інформаціями про нові кляси забезпечення УНСоюзу та про підготовку до 31-ої Кон венції УНСоюзу.

В дискусії, яка вив'язалася після доповіді головного секретаря, взяли майже всі учасники нарад. Головний секретар В. Сохан подав дискутантам обширні відповіді та вияснення.

Вкінці нарад голова Округи Володимир Білик подякував за перевибір та коротко зреферував плян праці Округи на новий 1986-ий рік. Після офіційного закриття нарад ще довго велися дружні розмови під час прийняття — перекуски, яку приготовила для учасників нарад Глаина Білик при допомозі других пань — членок Окружної Управи.

І. Хомко шістнадцятий раз очолив Пассейкську Округу

Окружний Комітет відділів УНСоюзу у Пассейку, Н. Дж., і околиці відбув у суботу, 15-го березня ц.р., Річні загальні збори, на яких вибрано Управу на 1986 рік у такому складі: Іван Хомко — голова, Григорій Клименко — заступник голови, Василь Маруцак — секретар, Іван Блиха — касир, Василь Гаргай — організаційний референт, Василь Мочула — пресовий референт. Вільні члени управи — Теодор Ковалик, Осип Кібало, Марійка Дупляк. До контрольної комісії увійшли: Павло Войнів — голова, Варвара Тижбір і Володимир Оліярник — члени.

Іван Хомко

Збори відбулися у приміщеннях Української Централі і ними проводила президія у складі: Василь Мочула — голова і Василь Маруцак — секретар. Присутньою була Уляна Дячук, головний касир УНСоюзу.

Хвилиною мовчанки вшановано пам'ять померших членів за минулий рік.

Відчитання протоколу з попередніх Річних зборів відкладено до чергових нарад. Звіти уступаючої Управи започаткував голова, Іван Хомко. В організаційній ділянці він ствердив, що рік 1985 не був такий успішний, як 1984, коли Округа була першуном. У звітовому році не вдалося осягнути запляновані квоти 70 нових членів. Він сам брав участь в конференції голів округ на Союзівці в травні 1985 року і там зложив звіт про організаційну працю в Окрузі. Під час тих нарад відбулася виграша спеціяльних організаційних винагород. У[illegible]ва Окружного Комітету запрошено було на фестин Округи з Філя[illegible], і він з жінкою, як і В. Ма[illegible] і [illegible] Блиха, взяли у[illegible]. В[illegible] також репрезентував Округу на багатьох місцевих імпрезах. На кінець Іван Блиха поділився [illegible] присутніми враж[illegible] [illegible]д座 свят[illegible] в Г[illegible]ій Кан-

(Закінчення на стор. 6)

Відбулися Загальні збори Округи Шамокін

Річні загальні збори Шамокінської Округи УНСоюзу відбулися в неділю, 6-го квітня, о год. 2-ій по полудні в готелі Стратфорд в Голмтоні, Па., з участю всіх відділів, що належать до цієї округи. На зборах були присутні всі вибрані від Округи делегати на 31-шу Конвенцію.

Збори відкрив голова Округи Тимко Бутрей, який привітав представників 17-ох відділів, що належать до Шамокінської Округи. Секретарка Гелен Словік прочитала протокол із попередніх річних зборів, який присутні прийняли без змін. Головою зборів вибрано Т. Бутрея, а секретаркою Г. Словік. На прохання Т. Бутрея присутні вшанували пам'ять померлих на протязі року членів хвилиною мовчанки, в тому також Івана Пертунцьо, що помер недавно.

Звіти за пророблену працю здав Т. Бутрей. Він зазначив, що як голова був присутній на всіх зборах відділів, а також на нарадах голів округ, що відбувались на Союзівці. Він пильно слідкував за організаційною працею відділів Округи Шамокіну, яка на протязі кількох років завжди виконувала свою організаційну квоту на 100 або більше відсотків. В цьому році Округа виконала квоту лише на 47 відсотків. Т. Бутрей закликав секретарів зорганізувати більше членів, а головно в часі, який ще лишається перед 31-ою Конвенцією. Потім розпочалася [illegible].

Іван [illegible]бан, який приєднав 15 нових членів для 242-го Відділу, говорив на теми, пов'язані з організаційними справами свого Відділу, і сказав при цьому, що він хотів би отримати більше інформацій про нові форми забезпечення, які продає УНСоюз.

Секретарка 305-го Відділу Елисавета Гентош розповіла присутнім про труднощі, з якими вона зустрілася під час приєднування членів. І повідомила, що вона праєднала сімох нових членів до свого Відділу.

Потім звітував скарбник Округи Адольф Словік. Г. Словік, секретарка Округи, у своєму звіті згадала, що полагоджувала всі адміністративні справи Округи.

Потім промовляв головний предсідник УНСоюзу, д-р Іван Флис, який поінформував присутніх про працю і ріст УНСоюзу. Він поґратулював секретарям, які приєднали шість і більше нових членів на протязі минулого року і закликав їх продовжувати їхню корисну працю. Він ствердив, що був розчарований тим, що Шамокінська Округа вислала до Головної Канцелярії УНСоюзу лише 38 долярів, а не сотки долярів, як це робила вона на протязі багатьох попередніх років.

Д-р І. Флис докладно поінформував присутніх про прогрес, який зробив УНС в минулому році. Будівля Союзу повністю винайнята. майно його досягло 55 мільйонів долярів, а на протязі минулого 1985 року збільшилося на 2,702,245 дол. На Союзівці зроблено необхідні направи помешкань, майже закінчено будування дому для сеньйорів, членів УНС. Пресідник повідомив, що від винайму своєї будівлі отримано 2,682,000 дол. і що корпорація будівлі УНС виплатила Союзові і тим членам, що мають боргові зобов'язання 1,930,000 дол. Предсідник представив Генрі Флойда, який приїхав на збори з ним. Він сказав, що Головний Екзекутивний Комітет УНС, виконуючи резолюцію 30-ої Конвенції УНС заанґажував на працю професійну людину Генрі Флойда, який приготовляє для УНСоюзу плян професійного продажу забезпечень.

Г. Флойд, який промовляв до присутніх, сказав, що УНС бажає зупинити зменшення членства. Він запевнив, що й інші братські установи переживали це явище, поки не ввели у себе професійної системи продажу забезпечення. Він запевнив секретарів, що ця нова система не тільки не буде перешкодою в їхній організаційній праці, а навпаки, багато їм допоможе і спричиниться до росту членства УНС. Деякі пляни, які тяжко було секретарям зрозуміти, завдяки існуванню при УНС затрудненого на повний час професійного працівника продажу поліс, значно допоможе в їхній праці та збільшить їх продуктивність. Потім він відповів на численні запитання секретарів і конвенційних делегатів.

Після закінчення зборів учасники їх під час обіду ще довго дискутували про союзові справи та надходячу 31-шу Конвенцію УНС.

Д-р І. Гвозда очолив Округу Сиракюзи — Ютика

Сиракюзи (с.г.) — В неділю, 6-го квітня ц.р., тут у залі УКЦеркви відбулися Річні збори Окружного Комітету Сиракюзи — Ютика, який об'єднує 41 відділів з довколишних місцевостей.

Збори відкрив голова Іван Чопко, вітаючи присутніх союзовців, а між ними о. диякона д-ра Мирона Ткача, головного організатора Степана Гавриша та почесного члена Головного Уряду УНСоюзу Володимира Запаранюка. Потім він запросив до проведення молитви о. диякона д-ра М. Ткача та вшанування пам'яті померлих членів.

Головою президії більшістю голосів вибрано д-ра Івана Гвозду, а секретарем Ярослава Сенишина. Обраний голова президії висловив подяку за довір'я, відчитав порядок нарад, який прийнято одноголосно, і запросив секретаря Я. Сенишина відчитати протокол з останніх Річних зборів. Протокол зібрані прийняли без застережень.

Про працю Окружного Комітету звітував голова Іван Чопко. В першу чергу він висловив признання секретарям відділів за добру організаційну працю, доказом чого служило те, що Округа придбала 95 членів у звітовому році і тим самим виконала квоту на 95 відсотків. Він спеціяльно висловив подяку секретареві 283-го Відділу Григорові Гавришкові за придбання 28 членів, Іванові Пиндусові — секретареві 39-го Відділу за придбання 11 членів, а Відділ 271-ий, секретарем якого він є, придбав 22 члени. В дальшому він інформував про загальну працю Округи, згадав, що був учасником 10 Конференцій голів, яка відбулася в травні 1985 року на Союзівці. Свій звіт голова закінчив подякою всім членам Управи Окружного Комітету за співпрацю. Секретар Округи Ярослав Сенишин інформував, що був у тісному контакті з головою Округи, а крім того писав протоколи з відбутих нарад. Касир Округи Микола Велич подав цифрові

Д-р Іван Гвозда

дані про стан каси Окружного Комітету. За Контрольну комісію вичерпний звіт відчитав Володимир Кропельницький, згадавши що Контрольна комісія перевела книговодство секретаря і касира, де знайдено всі прилоги і поставив внесок на уділення абсолюторії уступаючій Управі.

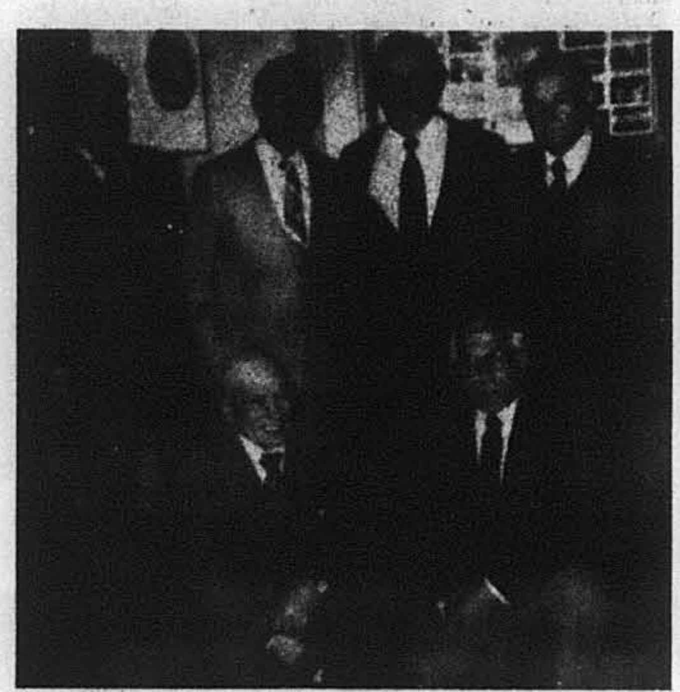
Потім приступлено до вибору Управи і Контрольної комісії на біжучий рік. Тому, що не було вибраної Номінаційної комісії, то з залі заподано дві листи кандидатів на членів Управи, а головно голову Округи. Володимир Кропельницький запропонував вибрати Управу з головою д-ром Іваном Гвоздою, а Василь Равлічко з головою о. дияконом Мироном Ткачем. Значною більшістю голосів обрано Управу в такому складі: голова — д-р Іван Гвозда, заступники голови — Микола Павлів і Володимир Ревюк, секретар — Ярослав Сенишин, касир — Микола Велич. Контрольну комісію очолив Іван Пиндус, а членами обрано Григорія Гавришкова і Володимира Кропельницького. Почесним головою Округи вже був обраний Володимир Запаранюк, а другим почесним головою обрано Івана Чопка.

Відтак до слова був запрошений Степан Гавриш, головний організатор, який в першу чергу привітав новообрану Управу, висловив признання Окрузі за виконання квоти в звітовому році на 95 відсотків і при тому вручив голові Округи чек — бонус в сумі 136 долярів. Він також спеціяльно висловив подяку для Івана Чопка, який чесно і віддано сповняв обов'язки голови Округи, а як секретар 271-го Відділу придбав 22-ох нових членів. Висловлюючи подяку для Івана Чопка за довголітню працю, Степан Гавриш сказав, що його заслужено обрано почесним головою Округи. За організаційні успіхи признання і подяка була висловлені для Григорія Гавришкова, Івана Пиндуса і всіх інших секретарів, які придбали у звітовому році 95 нових членів, забезпечених на 326,000 долярів. Доповідач проаналізував також працю УНСоюзу, інформуючи, що фінансова господарка є стабільною, майно Союзу збільшилося на 2,700,000 і в загальному досягнуло понад 55,000,000 долярів. Дивіденди членам виплачено 1,000,000 долярів, а також виплачено 100,000 долярів стипендій студентам — членам УНСоюзу. Говорячи про організаційні справи, доповідач сказав, що в звітовому часі придбано 1,956 нових членів, забезпечених на 7,937,000 долярів. С. Гавриш інформував, що тепер Союз має 18 кляс модерного забезпечення і тим самим є нагода для секретарів виконати квоту Округи.

Після доповіді С. Гавриша присутні союзовці ставили різні запитання, які відносилися до признаних стипендій студентам з Округи, висилки листів на адреси членів Союзу в справі різних збірок, злуки УНС і УБС, будови Дому для сеньйорів на Союзівці, правильника Окружних Комітетів, непоміщування дописів в „Свободі" й інше. Запитання ставили о. диякон д-р Мирон Ткач, Василь Равлінко, Григорій Гаврішків, Іван Пиндус, Іван Бараник, Микола Павлів, Микола Велич, Володимир Ревюк і Володимир Запаранюк.

(Зліва) Іван Чопко з новообраним Головою Округи д-р Іваном Гвоздою.

Від ліва клячать: касир Микола Велич і секретар Ярослав Сенишин, стоять (від ліва) Григорій Гаврішків, член К. комісії, почесний голова Іван Чопко, голова д-р Іван Гвозда і голова К. комісії Іван Пиндус. (Бракує заступників голови Миколи Павліва і Володимира Ревюка).

Новообраний голова Округи д-р Іван Гвозда висловив подяку за довір'я, апелював до присутніх секретарів та відділових урядовців робити всі заходи для виконання організаційної квоти, плянування братської діяльности у відділах і в родинній атмосфері працювати для добра Союзу.

Наради закінчено молитвою, яку провів о. Юрій Лукачик, парох УКЦеркви в Сиракюзах. Відтак присутні були запрошені до перекуски, яку пrготовили члени Округи.

П. Шевчук знова очолив Олбанську Союзову Округу

Щостого квітня ц.р., відбулися в залі Українського Клюбу у Вотервліті Н.Й., Загальні річні збори Окружного Комітету відділів УНСоюзу Олбанської Округи при участи 22-ох осіб. Голова П. Шевчук відкрив їх, привітав головного радного В. Кваса і всіх присутніх і закликав, вставши з місьць, хвилинною мовчанкою вшанувати пам'ять померлих членів, сл.п.о. д-ра Б. Володимира, довголітнього пароха Вотервліту та інших. До президії зборів були вибрані голова — Є Наболотний, секретар — І. Дурбак, що прочитав протокол з останніх річних зборів з 28-го квітня 1985 року.

Павло Шевчук

У своєму звіті голова П. Шевчук згадав, що в День Батька був автобус з Вотервліту. В минулому Олбанська Округа придбала 79 нових членів: Кергонксон 43, Вотервліт 18, Амстердам 10, Ковгоз 6, Трой 1, Пітсфілд 1. Стан членства в нашій окрузі — 1,525 осіб. Секретар І. Дурбак подав, що 7-го жовтня м. р. відбулися організаційні збори при участи головного радного В. Кваса і 26 членів. Касир В. Варшона подав, що стан каси є 437,57 дол. Не було приходів, ані розходів. Голова Контрольної комісії, М. Савків перевірив касову книгу, знайшов усе в порядку і поставив внесення уділити абсолюторію уступаючій управі. В дискусії взяли участь: В. Літинський, І. Дурбак, В. Квас і інші. І. Філь запитав, чому гроші не є в банку, бо тоді був би відсоток. В. Варшона ствердив, що не міг дістати від Головної Управи числа документу, що УНС є недоходова організація. В. Кошикар поставив внесення, щоб цю справу залишити до полагодження новій управі, що прийнято. Внесення М. Савкова за абсолюторію управі прийнято одноголосно оплесками. Відтак А. Урбан поставив внесення, щоб перевибрати ту саму управу. П. Шевчук погодився з тим, щоб замість неприсутнього З. Зін[illegible] вибрати М. Філя [illegible]льного члена. Обидва внесення прийнято одноголосано.

Членами управи Окружного Комітету УНС Олбанської Округи є тепер: голова П. Шевчук, перший заступник голови С. Гаврилюк, другий заступник голови Е. Мочульський, секретарі — І. Дурбак і П. Урбан, касир В. Варшона, організаційний референт Є. Наболотний, вільні члени — А. Урбан, Я. Кушнір, Р. Гарасимяк і М. Філь; Контрольна комісія: М. Савків, В. Кошикар і С. Когут.

Головний радний В. Квас привітав збори від Головної Управи УНС та від головного організатора С. Гавриша. Цього року відбудеться конвенція УНС в Дітройті. треба провести деякі зміни в перестарілому статуті. На 1986 рік призначена квота 4,000 нових членів. В округах немає окружних організаторів. Олбанська округа добре писалася — приєднала 79 нових членів (з призначеної квоти 86%), на суму 292,000 дол.

У 1985 році майно було 52,899.86 дол., в 1986 вже дійшло до 55,254. Український Дім вповні винайнятий, приносить поважні доходи. УНСоюз призначив 100,000 дол. на Фонд оборони української спадщини. Маємо багато нових поліс. На Союзівці будують дім для емеритів, наступного року будуватимуть кондомінюми. На конвенції УНС порушать усі актуальні справи. Контрольну комісію треба збільшити з 5 до 7 членів. В УНС не треба політики, але єдности, щоб спільно боронитися перед напастями. Створено Комісію для досліджування голоду в Україні. Треба старатися, щоб конвенція УНС випала якнайкраще.

Потім ставили запитання: А. Урбан, В. Кошикар, М. Савків, Є. Наболотний, І. Філь, І. Романищин, М. Філь, І. Карабін, Е. Мочульський, Б. Наугольник, В. Варшона, С. Когут, і інші. Їм відповідав головний радний В. Квас. Він сказав, що УНС докладає до Союзівки, бо треба багато переробляти. Наші правники опрацьовують статут для дому емеритів, щоб власники не могли продавати їх чужинцям. Він тепер знову є директором Союзівки, старається підготовити нового директора, щоб дбав про все. Будуть знов заведені гучномовці з українською музикою й піснями, поправлені спортові площі. За редакцію „Свободи" відповідає головний редактор Зенон Снилик, але Екзекутива визначує рамки, в яких працює редакція. Тяжко всіх задовольнити.

Нововибраний голова П. Шевчук, обговорюючи плян праці на 1986 рік, заявив, що Олбанська Округа має виповнити квоту 90 нових членів. За три місяці маємо 22 нових членів, Стефанія Гаврилюк приєднала 2, П. Шевчук 4, В. Варшона й М. Савків по 3, І. Дурбак 1. Є. Наболотний погодився зорганізувати автобус на день Батька на Союзівці 15-го червня. Від 6-го do 26-го липня буде на Союзівці табір для дівчат і хлопців. Треба ухвалити допомогу на нашу танцювальну групу „Зорепад". Ухвалено дати 100 дол. Вкінці представив нового секретаря 191-го Відділу УНС у Трой, Романа Гарасимяка.

Голова П. Шевчук закінчив збори, запросив на перекуску що її приготовили Теодозія Шевчук і Марія Савків.

Іван Дурбак
секретар

В. Стефурина знову обрано на голову Вілксберської Округи

Ердвардсвилл, Па (с.г) — У неділю, 27-го квітня ц.р., в залі УКЦеркви св. Володимира відбулися звичайні Річні збори відділів УНСоюзу Вілксберської Округи, під час яких Василя Стефурина обрано на голову Округи. Заступниками голови обрано Ольгу Малищак і Елізабет Молнер, а секретарем-касиром — Галину Голяк. Контрольну комісію очолив Іван Гринчишин, а Катерину Лукач і Ґілелю Стефурин обрано членами. До Управи ввійшов також мгр Роман Дяків як почесний голова.

Збори формально відкрив голова. Він привітав представників відділів, а також головного організатора УНС Степана Гавриша Молитву провів мгр Роман Дяків. Було вшановано померлих членів, а відтак почалося звітування членів Управи. Тому що секретар Округи Іван Блищак був перешкоджений, то протокол з останніх Річних зборів відчитав голова. Він звітував і про працю секретаря. Касир Округи Катерина Лукач інформувала, що касове сальдо виносить 455 долярів, а до того вона була в контакті з головою Округи. Про загальну працю Окружного Комітету річевий звіт представив зібраним голова Округи. В першу чергу він висловив признання урядовцям відділів за те, що допомогли виконати квоту Округи на 140 відсотків. Він був учасником 10-ої Конференції голів, яка відбулася на Союзівці в травні минулого року, а також репрезентував Округу під час святкувань річниці Кирила і Методія, яку влаштовував Словацький Братський Союз. Крім того весь час був у контакті зі всіма секретарями Округи, заохочуючи їх до організаційної праці.

Василь Стефурин

Тому що не було дискусії над звітами членів Управи, то голова Контрольної комісії Іван Гринчишин поставив внесок на уділення абсолюторії членам Управи. Відтак до слова був запрошений Степан Гавриш, який привітав членів новообраної Управи, побажав їм успіхів у праці для добра братської установи — УНСоюзу. Він також висловив признання і ґратуляції за організаційні успіхи Округи у звітовому році. Доказом є те, що Округа виконала свою квоту на 140 відстоків і тим самим третій рік підряд займає передове становище серед інших Округ.

Говорячи про організаційні успіхи, С. Гавриш згадав, що найбільші заслуги в цьому є голови Округи, який придбав 16 нових членів.

Потім він інформував присутніх союзовців про загальні справи УНСоюзу. Він сказав, що в звітовому році придбано 1,956 нових членів, забезпечених на суму 7,793,000 долярів. Говорячи про фінанси, С. Гавриш наголосив, що фінансова господарка Союзу є стабільною, а доказом цього служить те, що в звітовому році майно збільшилося на 2,700,000 долярів.

Відтак була заторкнена справа біжучого конвенційного року, в якому плянується до кінця травня придбати 1,500 нових членів. А щоб мати новий „товар" для проспектів, УНСоюз впровадив дві додаткові кляси нового забезпечення з одноразовою вкладкою і тим самим тепер має 18 кляс модерного забезпечення. Кінчаючи доповідь С. Гавриш вручив голові Округи чекбонус за виконання квоти і спеціяльну плякету за здобуття чемпіонства.

По доповіді С. Гавриша присутні союзовці мали запити, на які одержали відповіді, а відтак голова Округи поінформував, що в біжучому році плянують відбути зустріч союзовців усіх відділів Округи. Будуть робити також заходи взяти участь в Дні Батька на Союзівці і тим самим проявляти братську діяльність. Він запевнив головного організатора, що буде робити всі заходи, щоб квота Округи знову була виконана більш як на 100 відсотків.

Відтак він представив союзовцям голову сусідньої Округи Твердого Вугілля Тимка Бутрея, який привітав усіх від своєї Округи, зложив ґратуляції за організаційні успіхи, а при тому згадав 31-шу Конвенцію.

Подякувавши усім за участь в нарадах, голова закрив збори і запросив присутніх до перекуски, яку приготовили Ґізеля Стефурин і Галина Голяк.

ЧЛЕНИ УПРАВИ ОКРУГИ ВІЛКЕС БЕРРІ

З ліва Ольга Малищак, заступниця предсідника, Степан Гавриш, головний організатор, Елізабетг Мольнер, заступниця предсідника, Галина Голяк — секретар — касир, Василь Стефурин — голова і Ґізеля Стефурин, член К. комісії.

Бракує почесного голови мгр. Романа Дякова, голови К. комісії Івана Гринчишина і Катерини Лукач — член К. комісії.

Степан Гавриш (зліва) вручає почесну плякету голові Округи Василеві Стефуриновi за виконання квоти на 140 відсотків. Присутним є почесний голова Округи мгр Роман Дяків.

ВЗАЄМНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ: УНС ЗАБЕЗПЕЧУЄ МАЙБУТНЄ МОЛОДІ, МОЛОДЬ ЗАБЕЗПЕЧУЄ МАЙБУТНЄ УНС

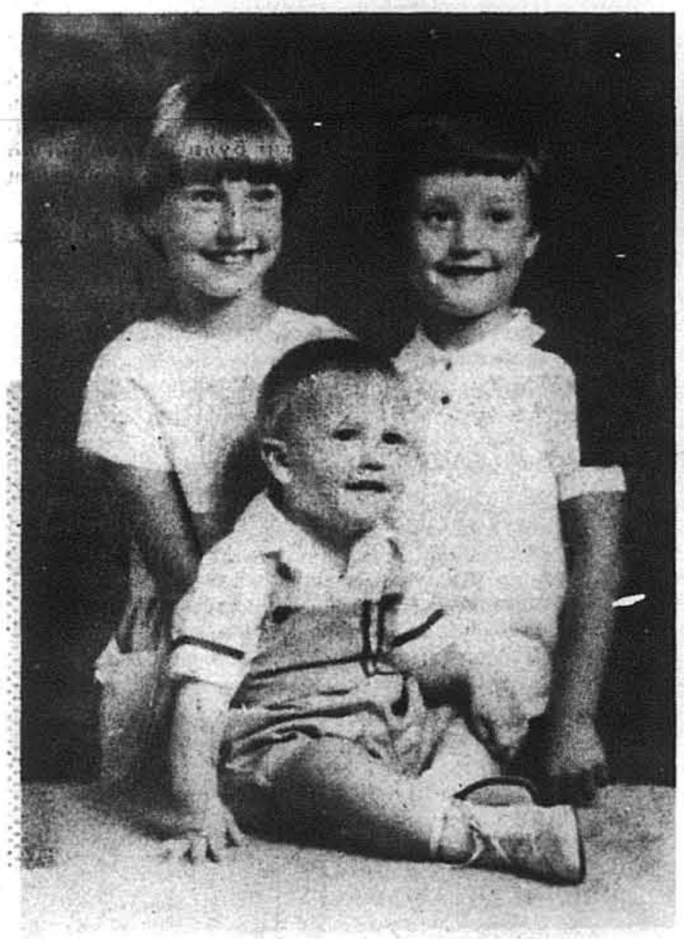
Богдан Ігор Когут, син Тетяни і Маркіяна Когут, новий член 432-го Відділу УНСоюзу в Торонті, Онт., Канада. Вписали в члени УНСоюзу свого внука Богдана Ігоря Когута дідусь і бабуся Юліян та Олександра Ямнюки.

Ірена Шандрук, доня Володимира та Анни Шандрук, нова членка 422-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії, Па. Вписав доню в члени УНСоюзу, набуваючи для неї грамоту вивінувального забезпечення, її батько Володимир Шандрук.

Д-р Давид і д-р Наталія Сидор-Тейлор та їхня донечка Юлія Ірена, нова членка 472-го Відділу УНСоюзу в Чікаго, Ілл. Вписали свою внучку в члени УНСоюзу дідуньо і бабуня д-р Павло і д-р Юлія Сидор. Три генерації родини Сидорів є членами УНСоюзу.

Уляна, Андрій і Марко Павловські, нові члени 434-го Відділу УНСоюзу в Монтреалі, Квібек, Канада. Вписав їх в члени УНСоюзу їхній вуйко Богдан Тимець.

Филип Андрій та Михайло Олександер Триші, сини-близнюки Лінди і Филипа Тришів, нові члени 94-го Відділу УНСоюзу ім. Маркіяна Шашкевича в Дітройті, Міш. Вписали їх в члени УНСоюзу бабуся Юстина та дідусь Андрій Триш, колишній довголітній секретар 20-го Відділу УНСоюзу та колишній голова Окружного Комітету Відділів УНСоюзу в Дітройті.

Леся Кіндрат-Прат, доня д-ра Михаїла Прат та мґр Дарії Кіндрат-Прат, нова членка 217-го Відділу УНСоюзу в Рочестері, Н.Й. Леся є внучкою д-ра Івана і Марії Кіндрат. Вона ходить до 1-ої кляси Рідної Школи та свобідно розмовляє українською і англійською мовою.

Іванна Катерина Рут, доня Марусі та Івана Рут, нова членка 70-го Відділу УНСоюзу в Джерзі Сіті, Н.Дж. Вписав свою внучку в члени УНСоюзу Микола Шеремета, довголітній секретар 70-го Відділу, який подбав про те, щоб всі його внуки були членами УНСоюзу.

Александра Стефанія Ракоча, доня Яреми і Тереси Ракочих, нова членка 105-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії, Па. Александра Стефанія є внучкою Стефанії та Йоана Ракочих, родина яких забезпечена в УНСоюзі разом на суму $67,500. Йоан Ракочий є довголітнім секретарем 105-го Відділу УНСоюзу.

Мікал-Марія Самуелсон, нова членка 268-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії, Па. Вписала свою внучку в члени УНСоюзу бабця Наталія Пойда.

Християн Джін Самуелсон, новий член 268-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії, Па. Вписала свого внука Християна в члени УНСоюзу бабця Наталія Пойда.

Дженніфер Гебріел, нова членка 70-го Відділу УНСоюзу в Джерзі Сіті, Н.Дж. Вписав у члени УНСоюзу свою доню Дженніфер її батько Степан Ґабріел.

Андрій Марко Ференцевич, син Марка та Вірджінії Ференцевич, наймолодший член 25-го Відділу УНСоюзу, Товариства „Свобода" в Джерзі Сіті, Н.Дж. Вписав у члени УНСоюзу свого внука Андрія Марка дідо Роман Ференцевич, редактор українського відділу „Голосу Америки".

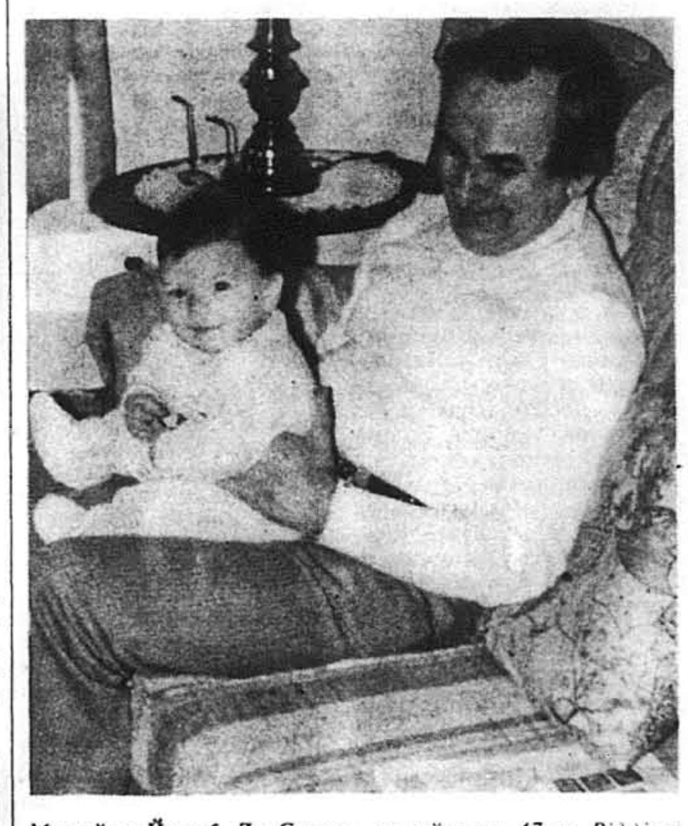
Олексан Ярема Касанова, син Іки та Хозе Касанови, новий член 25-го Відділу УНСоюзу в Джерзі Сіті, Н.Дж. Вписала в члени свого внука Олексу Ярему бабця д-р Марія Кознарська. Мати цього нового члена Іка Кознарська-Касанова працювала раніше в редакції „Українського Тижневика".

Йорк Клюге, новий член 489-го Відділу УНСоюзу в Ню Йорку, Н.Й. Вписала в члени Йорка Клюге його тітка Ірина Шпитко.

Сіта Шраменко, нова членка 325-го Відділу УНСоюзу з Ню Йорку, Н.Й. Вписала свою внучку в члени УНСоюзу бабця Ірина Дибко Филипчак.

Михайло Йосиф Ле Санто, новий член 47-го Відділу УНСоюзу у Бетлегемі, Па. Вписав вже другого свого внука в члени УНСоюзу дідо Михайло Ониський.

Андрій Юрій Винницький, син Ігоря та Дори Винницьких, наймолодший член 239-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії. Закупив для свого внука Андрія Юрія студійну грамоту УНСоюзу дідо проф. Володимир Винницький, секретар 239-го Відділу УНСоюзу.

Тереса Гебріел, нова членка 70-го Відділу УНСоюзу в Джерзі Сіті, Н.Дж. Вписав Тересу в члени УНСоюзу її батько Степан Гебріел.

Наталка Христина Кужіл, доня Осипа та Роми Кужілів, нова членка 479-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії, Па. Грамоту УНСоюзу придбали для неї дідусь і бабця Михайло і Катерина Мізак.

Сузанна Марія Дембіцька, доня Глена і Джанет Дембіцьких, нова членка 399-го Відділу УНСоюзу в Чікаго, Ілл. Вписали внучку в члени УНСоюзу, набуваючи для неї студійну грамоту Микола та Ірена Дембіцькі.

Никола та Андрея Іванюк, діти Михайла та Ірени Іванюк, нові члени 106-го Відділу УНСоюзу в Чікаго, Ілл. Вписав своїх внуків у члени УНСоюзу дідусь Андрій Іванюк, довголітній предсідник 106-го Відділу УНСоюзу.

Микола Рудик, син Стефана та Олі Рудик, новий член 5-го Відділу УНСоюзу в Асторії, Ню Йорк.

Марко Наусед, новий член 5-го Відділу УНСоюзу в Асторії, Н.Й. Вписала Марка в члени УНСоюзу його бабця Іванна Мачай.

Деніел Т. Романо, нова членка 216-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії, Па. Вписала свою внучку в члени УНСоюзу бабуся Катерина Гарасим.

Христина Деніс Жиґа, доня Ігоря та Террі Жиґа, нова членка 346-го Відділу УНСоюзу в Клівленді, Огайо.

Михайло Юліян Процик, новий член 216-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії, Па. Вписав у члени УНСоюзу свого внука Михайла Юліяна дідо Пантелеймон В. Процик.

Лена Клюге, нова членка 489-го Відділу УНСоюзу в Ню Йорку, Н.Й. Вписала в члени Лену Клюге її тітка Ірина Шпитко.

Лариса Марія Сидор, доня Анни та Романа Сидор, наймолодша членка 8-го Відділу УНСоюзу в Йонкерс, Н.Й. Забезпечила свою внучку колеґовою грамотою бабуня Марія Сирод.

Бріджет Анна Інсі, донька Марти Денисюк Інсі, нова членка 487-го Відділу УНСоюзу в Сейт Пол, Міннесота. Вписала в члени УНСоюзу цю свою внучку бабуня Ірена Денисюк. Дідо Бріджет Анни Інсі — інж. Микола Денисюк є довголітнім секретарем 487-го Відділу УНС.

Михасик і Стефчик Ільницькі, наймолодші члени 327-го Відділу УНСоюзу в Гемстед, Н.Й., діти Марти і Василя Ільницьких. Вписав своїх внуків в члени УНСоюзу дідусь Володимир Шпачинський, довголітній предсідник 327-го Відділу. Вся родина Шпачинських є членами УНСоюзу.

Кевін Ярема Дик, син Лесі та Геролда Дик, новий член 445-го Відділу УНСоюзу у Вінніпеґу, Ман., Канада. Вписали в члени свого внука Кевіна Ярему дідо Іван та бабуня Оля Скочеляс.

Джоел Гаранчук, доня Карен і Зенона Гаранчук, нова членка 424-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії, Па.

Катерина Марія Копчак, доня Михайла та Юлії Копчак, нова членка 379-го Відділу УНСоюзу в Чікаґо. Вписали внучку в члени УНСоюзу дідусь Станислав і бабуня Ірена Копчаки, всі члени УНСоюзу.

Степан Євген Криволап, син Володимира та Тереси Криволап, новий член 397-го Відділу УНСоюзу у Філядельфії, Па. Вписала свого внука Степана Євгена Криволапа в члени, набуваючи для нього дві грамоти УНСоюзу, його бабця Міля Криволап-Скульська. Степан Євген Криволап, це вже черверта генерація Криволапів — членів УНС.

Джуліетта Анастазія Аріко, доня Надії та д-ра Йосифа І. Аріко, нова членка 367-го Відділу УНСоюзі в Рочестері, Н.Й. Забезпечили свою внучку бабця і дідо Анна та Олекса Матіїв.

Алік Худолій знову очолив Округу Вунсакет в Ровд Айленд

Вунсакет, Р. Айл. (с.г.) — У неділю, 20-го квітня ц.р., тут в залі УПЦеркви відбулися Річні збори Окружного Комітету відділів УНСоюзу Округи Вунсакет.

Наради відкрив голова Алік Худолій, привітав присутніх відділових урядовців, а між ними головного організатора Степана Гавриша, і прочитав порядок нарад, який був прийнятий присутніми. Молитву провів парох УПЦеркви о. Мирон Оріган, який також спільно зі всіма присутніми відспівав „Вічну пам'ять" за померлих членів Округи.

На бажання присутніх союзовців нарадами проводив голова Алік Худолій, а протокол писала Олена Тренклер, яка також відчитала протокол з останніх Річних нарад. За Управу звітували секретар Антін Конфорник і скарбник Дженет Бардел, а про многогранну працю цілости Округи надзвичайно добре опрацьований звіт відчитав голова А. Худолій. В першу чергу, він сказав, що є гордий із того, що є головою Округи, яка в передконвенційному році виконала свою квоту на 192 відсотки і тим зайняла перше місце з виконанням квоти між всіма Округами Америки й Канади. При тому він висловив подяку і признання для секретаря 206 Відділу Леона Гардінка, який придбав 29 членів і цим допоміг виконати квоту. Потім він зложив подяку всім секретарям, які допомогли у виконанні квоти, а головно секретареві М. Іваницькому і секретарці Дженет Бардел.

Говорячи про працю цілости Округи, він сказав, що заходом Управи приготовано поїздку автобусами на фестиваль в Гарден Стейт, Н. Дж., а відтак Союзівку, щоб взяти участь в Дні Батька 16-го червня 1985 року. Також від Округи була спеціальна поїздка автобусом на Союзівку взяти участь в союзовій зустрічі союзовців Округ Нової Анґлії, яка відбулася 1-го лютого біжучого року. При тому він поінформував, що вже є замовлений автобус для членів місцевих відділів для відвідин Союзівки в Дні Батька 15-го червня, як також відвідин Фестивалю в Гарден Стейт. Звіт голова закінчив словами „все можна зробити, коли є співпраця в Управі членів Округи, а що така була, то цьому завдячуємо наші успіхи".

За Контрольну комісію звітував Дмитро Сарахман, який висловив признання Управі за взірцеву працю. Після цього вибрано Управу і Контрольну комісію на біжучий рік у такому складі: Алік Худолій — голова, Леон Гардінк і Михайло Попович — заступники голови, Олена Тренклер і Антін Конфорник — секретарі, Дженет Бардел, скарбник. Контрольну комісію очолив Дмитро Сарахман, а членами обрано Джіні Гардінк і Івана Лабу.

Головний організатор Степен Гавриш в імені Екзекутивного Комітету висловив признання членам Управи Округи і всім відділовим урядовцям за поважні організаційні успіхи, а саме: виконання квоти на 192 відсотки. При тому він вручив голові спеціяльну почесну плякету з перешестя, а також чекбонус на 102 доляри. Відтак коротко він поінформував присутніх про загальні справи Союзу, згадавши признання 100,000 долярів стипендій для українських студентів, розбудову Союзівки, дав пояснення до впровадження нових кляс забезпечення, а також згадав добру фінансову господарку Союзу. Після доповіді присутні союзовці мали ряд запитань, у яких заторкнули приготовання до 31-ої Конвенції УНС, розбудову Союзівки, нові кляси забезпечення, приготовання до Дня Батька на Союзівці і інше.

Наради, які слід назвати надзвичайно успішними закінчив голова закликом до дальшої праці для розбудови УНСоюзу, згадавши при цьому про братську діяльність, яку Округа плянує вести в біжучому році. Потім були висвітлені фільми „УНС-Плюс" і „Писанка", які оглянуло понад 40 осіб, а відтак всі були запрошені до перекуски, яку приготовили члени Управи Округи, а головно пані Гардінк, Сарахман і Бардел.

Алік Худолій

Головний організатор УНС Степан Гавриш вручає почесну плякету голові Округи Алікові Худолієві за найкраще виконання організаційної квоти 1985 року. Присутним є заступник голови Леон Гардінк, який допоміг у виконанні квоти.

В. Гавриляка переобрано на голову Рочестерської Округи УНС

Рочестер, Н. Й. (с.г.) — Тут в суботу, 5-го квітня ц.р., у залі Українського Народного Дому відбулися Річні збори Рочестерської Округи, яка об'єднує 10 відділів.

Наради відкрив і, на бажання присутніх союзовців, ними проводив голова Округи головний радний Володимир Гавриляк, а обов'язки протоколянта виконував Дмитро Пристай. Відкриваючи наради, голова Округи привітав присутніх представників відділів, а між ними почесного голову Округи Константина Шевчука, голов[illegible] його організатора УНС Степана Гавриша і головного радного УБСоюзу Василя Іванцева, який прибув на наради, як гість.

Протокол з останніх річних нарад читав Дмитро Пристай, який прийнято без змін, а опісля приступлено до звітів членів Управи. Про загальну працю Округи вичерпно звітував голова Володимир Гавриляк, а його доповнили секретар Дмитро Пристай і касир Стефан Приймак. Говорячи про працю Округи, голова в першу чергу в[illegible]словив признання і гратуляції секретареві 217-го Відділу Стефанові Приймакові за придбання 39 нових членів забезпечених на суму 190,000 долярів. При тому він сказав, тому що С. Приймак придбав таке поважне число нових членів це допомо[illegible] Окрузі виконати [illegible] на 106 відсотків. Він також згадав і Дмитра Пристая, який придбав до 217-го Відділу дев'ять нових членів, а секретар 285-го Відділу А. Скібницький придбав шість членів. Інші секретарі придбали менше число нових членів, а загально Округа мала придбаних 96 членів, забезпечених на суму 307,000 долярів. Продовжуючи свій звіт голова згадав про гостинний виступ хору „Чайка" з Австралії. При тому він виявив, що для успішного переведення концерту був створений всеукраїнський громадський комітет з представників різних організацій, а загальне керівництво комітету належало до Управи Округи. Голова згадав і про це, що був учасником Конференції голів, яка відбулася в травні на Союзівці, а також голова Округи, репрезентував Союз під час різних загальногромадських імпрез. Свій звіт голова Рочестерської Округи закінчив подякою усім членам Управи за гармонійну співпрацю у звітовому році. Секретар Округи Дмитро Пристай інформував присутніх, що був в контакті з головою Округи, писав протоколи під час нарад, яких відбулося десять, а також активно брав участь під час громадських імпрез. Касир Округи Стефан Приймак сказав, що сальдо каси на день нарад виносить 806,07 долярів. А крім ведення касової книги, він брав участь в Комітеті приготування концерту гостей з Австралії і весь час співпрацював з головою Округи.

За контрольну комісію звітував долова директор Михайло Малинівський. Він інформував, що діловодство як секретаря так і касира перевірили члени Контрольної комісії, які знайшли всі прилоги в порядку. Тим самим д-р М. Малинівський запропонував уділити абсолюторію членам уступаючої Управи з признанням. Тому, що не було запитів до звітів Управи, то згідно денного порядку приступлено до вибору Управи і Контрольної комісії на біжучий рік. Управу обрано в складі: Володимир Гавриляк — голова, Петро Дзюба — заступник голови, Дмитро Пристай — секретар, Стефан Приймак — касир, Марія Ковальчук і Марія Сверида — члени Управи. Константин Шевчук — почесний голова Округи. Контрольну комісію очолив дир. Михайло Малинівський, а членами обрано інж. Петра Лещишина і мгра Романа Чорнобіля.

Зверги до слова запрошеного головного організатора Степана Гавриша, який привітав новообрану Управу, бажаючи всім добрих успіхів — таких як були в звітовому році. А згадуючи звітовий рік, він висловив признання для секретаря С. Приймака за придбаних 39 членів, як також згадав про успіхи голови Округи, який, як секретар 316-го Відділу, придбав 34 члени. При тому вручив голові чек на суму 225,000 долярів, як „бонус" за виконання квоти в звітовому часі на 106 відсотків, а також передав почесну плякету за ті успіхи. Опісля С. Гавриш поінформував присутніх про загальні організаційні справи, про нові кляси забезпечення, згадав будову Дому для сеньйорів на Союзівці, який буде відкритий в половині червня. Говорив він також про фінансові справи Союзу, при тому згадавши його значний ріст у майні за 1985 рік.Доповідь закінчив закликом допомогти придбати 1,000 членів до 31-ої Конвенції.

По доповіді Степана Гавриша було ряд питань, які відносилися до 31-ої Конвенції, Свободи, Союзівки, злуки Союзів УНСоюзу і УБСоюзу, нових кляс забезпечення, братської діяльности, а головно відвідин Союзівки і Канцелярії Союзу в Джерзі Сиги. Вичерпні відповіді дискутанти одержали від доповідача і голови Округи.

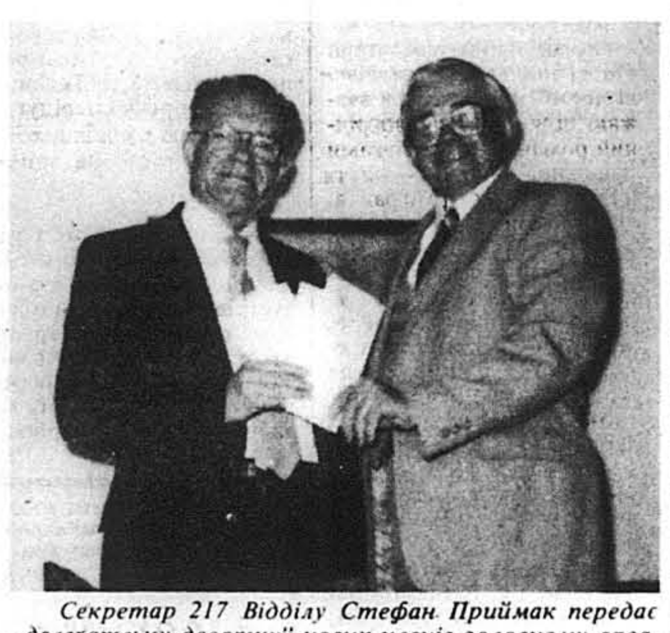
Перед закінченням нарад схвалено плян праці на біжучий конвенційний рік, а відтак всіх присутніх голова Округи запросив до перекуски — гостини, що її приготовила секретарка 343-го Відділу Марія Сверида.

Володимир Гавриляк

Головний Організатор Степан Гавриш (зліва) передає плякету голові Округи Рочестер Володимирові Гавриляковi в товаристві почесного голови Константина Шевчука.

Секретар 217 Відділу Стефан Приймак передає „делегатську десятку" нових членів головному організаторові Степанові Гавришеві.

Три покоління на Конвенції УНСоюзу

Одною з найбільш прикладних союзових родин — це родина Куропасів з Чикаго. Кілька десятків років на різних постах в Головному Уряді служив „патріярх" родини інж. Степан Куропась. Його місце на становищі заступника головного предсідника зайняв вісім років тому його син д-р Мирон Куропась, також відомий громадський активіст, який приготовляє наймолодшу зміну, свого 20-літнього сина Степана Михайла, який є делегатом — наймолодшим — на 31-шу Конвенцію УНСоюзу. Всі три Куропасі є членами 423-го Відділу УНСоюзу. Вгорі (зліва) інж. Степан, д-р Мирон і Степан Михайло Куропасі.

В. Гетьманського переобрано на голову Бостонської Округи

Бостон, Масс. — Тут 19-го квітня ц.р., о годині 5-ій по полудні, в залі української католицької церкви Христа Царя у Бостоні відбулися Річні збори Окружного Комітету Українського Народного Союзу, на яких були заступлені всі три відділи Округи: 374-ий, 307-ий, та 238-ий.

Збори відкрив голова Окружного Комітету відділів УНС Володимир Гетьманський. Привітавши присутніх, він попросив о. Лева Голдейда провести молитву, після якої на предсідника зборів обрано д-ра Івана Дідюка, а на секретаря Дмитра Галонзку.

Подякувавши за довір'я, д-р Іван Дідюк прочитав порядок нарад, який присутні прийняли без змін. Потім предсідник попросив присутніх вшанувати пам'ять померлих членів Відділу хвилинною мовчанкою. Протокол з минулорічних загальних зборів прочитав Дмитро Галонзка, який теж прийнято без змін. Далі слідували звіти уступаючої Управи.

Голова Окружного Комітету В. Гетьманський після короткого перегляду організаційних здобутків Округи розповів присутнім про нові поліси, а також заохочував усіх секретарів щоб розвинули активну працю в приєднуванні нових членів. По звітах уступаючої Управи розгорнулася дискусія, під час якої присутні висловили своє огірчення тим, що на збори Округи ніхто не прибув з Головної Управи.

Д-р Іван Дідюк звернув увагу на те, що Український Народний Союз, не зважаючи на теперішні труднощі, є незаступною економічно-суспільною громадською організацією у Америці і Канаді, і ми всі члени включно з Головним Урядом, є відповідальні за дальший розвиток Союзу. Всяке некорисне наше поступування супроти УНС шкодить не тільки нашій організації, але також цілій українській спільноті на поселеннях. Якщо існують трудноші, то їх потрібно побороювати, але від них не втікати, вони ж бо самі себе не переборять. Ми повинні більше звертати увагу на грамоти. До нашої молоді ми мусимо підходити із новими пропозиціями, що їх зацікавлять. Перед ними постійно треба підкреслювати позитиви нашої спільноти, а не неґативи, що їх вони не розуміють і ними не цікавляться. В дискусії взяли участь Дмитро Галонзка, Дмитро Мельник, Іван Банадига, Василь Міговам, Анна Ремик, і багато інших.

По дискусії приступлено до вибору нової Управи. На внесок Івана Банадиги переобрано попередню Управу, до котрої увійшли; голова Володимир Гетьманський, заступник Василь Міговам, секретар Дмитро Галонзка, скарбник Дмитро Мельник, голова контрольної Комісії Д-р Іван Дідюк, Анна Ремик і Михайло Волощук — члени.

Порушено ще деякі інші справи; на запитання відповідав голова Окружної Ради В. Гетьманський. Збори проходили в дружній атмосфері, як рівнож було зацікавлення працею Окружного Комітету.

Після намічення пляну праці і привітів від місцевих організацій предсідник Д-р Іван Дідюк подякував присутнім за участь в зборах, та заохочував до дальшої праці в Окружному Комітеті. Він сказав, що зневоля не пренесе нікому користи. Критика є побажана, бо вона вказує на недоліки, однак, тільки позитивна праця запевнить будучність УНСоюзу.

Голова В. Гетьманський подякував присутнім за участь у зборах та довір'я до нього. Збори закінчено молитвою, по котрій відбулася смачна перекуска що її підготовила п-і Гетьманська, за що їй належиться велика подяка.

Д-р Іван Дідюк

Володимир Гетьманський

І. Хомко...

(Закінчення зі стор. 3)

целярії УНСоюзу, де він і всі інші голови Окружного Комітету були запрошені. Був там також конгресмен Гуаріні, якому головний предсідник д-р Іван Флис передав чек-пожертву УНСоюзу в сумі 25,000 дол. для фонду відновлення Статуї Свободи. Українська громада міста Джерзі Сити перевела також збірку пожертв на цю ціль, і тоді Володимир Білик передав конгресменові Ф. Гуаріні також і цю збірку. На закінчення Іван Хімко ствердив, що всі члени УНСоюзу повинні бути горді з росту їх організації.

Секретар Округи Василь Марущак подав до відома зборів, що Управа не скликала засідань, а всі пильні справи полагоджувано телефонічним способом.

Касир Іван Блиха подав стан каси Окружного Комітету, якого банкове конто виказало сальдо 1,029 дол. Цю суму потвердила також Варвара Тижбір — член Контрольної комісії, яка перевела контролю майна Окр[illegible].

Над звітами вив'язалася дискусія відносно можливості виявити власну діяльність Пассейікської Округи, або при допомозі інших округ у Стейті Ню Джерзі.

На пропозицію Теодора Ковалика одноголосно вибрано повище подану Управу. Покликана до слова Уляна Дячук, головний касир, дала перелік організаційних прибутків кожного Відділу. Вона зложила щирі гратуляції на руки голови і секретаря найбільшого Відділу 42, Івана Хомка і Івана Блихи, який збагатився в 1985 році на 28 нових членів. Цей Відділ нараховує тепер 385 членів. Два інші Відділи — 134 і 182 — зберегли по два нові члени. В загальному Округа нараховує 682 членів.

На 1986 рік встановлено ту саму організаційну квоту, що попереднього року, у висоті 70 членів. Уляна Дячук просила всіх членів Управ включитися до передконвенційної кампанії, метою якої є придбати 1,500 нових членів. Вона спеціяльно звернулася до всіх делегатів, щоб старалися бути першунами у праці для членського росту УНСоюзу. Опісля Уляна Дячук поділилася з присутніми деякими даними про УНСоюз, про його загальні організаційні осяги у 1985 році — приєднання 1956 нових членів, забезпечених на суму біля 8 мільйонів долярів, про нові кляси забезпечення з одноразовою вкладкою. Опісля вона подала, що майно УНСоюзу за 1985 рік збільшилося в 2,700,000 дол. і осягнуло суму 54,876,000 дол., незважаючи на те, що виплачено членам один мільйон долярів дивіденди, 100,000 дол. стипендій для членів — студентів та біля 112,000 дол. дотацій різним організаціям. Доми на Союзівці направляється і будується дім для сеньйорів УНСоюзу. Уляна Дячук подала дані про всі приготування до 31-ої Конвенції.

На закінчення зборів перевибраний голова Іван Хомко обіцяв, що він перевірить можливість відбути союзову імпрезу у Пассейку, а якщо це не вдасться, то постарається докласти старань, щоб всі чотири Округи Ню Джерзі відновили традиційний літній пікнік. Опісля подякував Василеві Мочулі за ділове переведення зборів.

У 60-ту РІЧНИЦЮ ВБИВСТВА ГОЛОВНОГО ОТАМАНА СИМОНА ПЕТЛЮРИ

Народна стихія та хвиля Української Національної Революції, що почалася в лютому-березні 1917 року висунула на позиції передового державного будівничого та чолового оборонця державно-національної суверенности України дотогочасного „народного трибуна", який вже своїм палким словом і гострим пером „збуджував народ зі сну" й підготовляв його духово -психологічно стати господарем на своїй прадідній землі. Цим „народним трибуном" був Симон Петлюра, який вийшов із народної гущі, тому-то найкраще розумів з-поміж усіх тогочасних політиків справжні прагнення свого рідного народу.

Служінню своєму рідному народові залишився Петлюра вірним до останнього віддиху свого трудолюбивого й багатогранного життя. Із раз обраного шляху, шляху Борця за кращу долю українського народу, він ніколи не зійшов. На цьому шляху впав він від руки агента відвічного ворога українського народу—московсько-імперіялістичної Москви, тепер вже большевицької, у дні 25-го травня 1926 року на вулиці Парижу.

У шістдесяту річницю лицарської смерти Симона Петлюри склонім свої голови перед маєстатом державно-творчих і військово-оборонних чинів Головного Отамана Збройних Сил Української Народної Республіки та Президента цієї ж Республіки. Одночасно схиляємо свої голови перед маєстатом смерти найближчого та найвірнішого й найвитривалішого військового співробітника Симона Петлюри—командира Корпусу Січових Стрільців полковника Євгена Коновальця, якого на фронті підпільної визвольної боротьби в ролі Голови Проводу Українських Націоналістів вбила підступно та сама імперіялістична Москва дванадцять років пізніше—23-го травня 1938 року—в Роттердамі.

Дві великі постаті новітньої визвольної боротьби українського народу, яких єднала одна ідея—ідея вільного всестороннього розвитку всього народу у власній національній, демократичній, суверенній і соборній українській державі—віддали своє життя, щоб вічно жила їхня ідея, щоб пригадати своїм сучасникам і прийдешнім поколінням, що за привернення національно-державної суверенности України треба боротися всіми доступними засобами, бо тільки здобута державність власними силами народу забеспечує йому суверенність.

Симон Петлюра та Євген Коновалець уже в молодому віці свого життя зрозуміли, що „наша доба жорстока як вовчиця", як її пізніше окреслив Олег Ольжич. Тому Коновалець уже в 1914 році вступає добровільцем у ряди Українських Січових Стрільців, а Симон Петлюра вже на початку Української Національної Революції на Наддніпрянщині ставить наголос на організацію власної української національної збройної сили, в ряди якої зразу вступають Євген Коновалець, Андрій Мельник, Роман Сушко і інші усусуси, визволившися з московського полону. Після чотирирічної оборонної війни проти наступаючих на Україну загарбників—московських большевиків з півночі, а царських „бєлоґвардєйців" з південного сходу, як і поляків із заходу—вони не капітулюють, а продовжують боротьбу за волю України іншими методами. Петлюра—дипломатією, а Коновалець, Мельник, Сушко і інші військовики—підпільною революційною боротьбою, очолюваної ними Української Військової Організації, а згодом Організації Українських Націоналістів.

У „добі жорстокій як вовчиця" панує не право і справедливість, а сваволя завойовника й батіг поневолювача. Це зокрема відноситься до підяремної України! Імперський царат застосував у Вкраїні духово-культурне російщення українського народу, а тоталітарний режим Леніна-Сталіна...Ґорбачова змагає просто до фізичного знищення українського народу. Коли ленінсько-сталінська політика „злиття націй" зустріла рішучий спротив українського народу, тоді вже Ленін запровадив жорстокий терор і масові депортації українців на Соловки з метою знищення біологічної субстанції українського народу. З тією самою метою Сталін виморив пляново-організованим голодом сім мільйонів українців, а на спілку з Гітлером у часі Другої світової війни вимордовано дальших одинадцять мільйонів українців. Диктаторська ера Ґорбачова розпочалася знищенням ще невідомої кількости українців околиці столиці України, Києва, і багатьох інших міст і сіл України атомною експльозією катастрофальних розмірів у днях 25-26-го квітня 1986 року в місті Чорнобилі.

На все це дивився і далі дивиться „свободолюбивий" світ пасивно... Більше того! Хоч злочинця-вбивника Симона Петлюри зловлено на гарячому вчинку, то французький суд не визначив для Шварцбарда належної кари; навпаки, немов на глум той суд доконав знущання над пам'яттю Головного Отамана, присудивши вдові по замордованому Головному Отаманові грошове відшкодовання в сумі одного франка... То ж „горе побідженим" і „зневага підяремним"!

Коли здавалося, що українці в вільному світі, працюючи за прикладом Петлюри й Коновальця, почали здобувати деякі успіхи в користь української визвольної справи, можновладці комуно-російського імперіялістичного КҐБ розгорнули нечуваних дотепер розмірів атаки на українців у вільному світі, у чому допомагають їм і деякі їхні вислужники у тому ж вільному світі. На превелике диво, чинники Департаменту справедливости ЗСА, не зважаючи на протести інших чинників американського Уряду, ще у 1980 році заключили договір із совєтським КҐБ, на основі якого застрашують українську громадськість у вільному світі депортаціями за видумані ними несотворені „злочини", єдиними „доказами" яких є продуковані фальсифікати КҐБ.

Так не застрашили вони у свій час Симона Петлюру, а відтак не застрашили вони Євгена Коновальця, ані не застрашили вони героїчних Нескорених в Україні, не застрашать вона організованої української громадськости у вільному світі!

Боротьба за волю України продовжується і вона буде продовжуватися аж до перемоги! Треба лише, щоб вона велася скоординовано й об'єднаними силами, як цього бажали Симон Петлюра і Євген Коновалець.

Травень 1986.

Провід Українських Націоналістів

Авторський вечір Н. Лівицької-Холодної

Заходом 64-го Відділу СУА 22-го березня ц. р. в залі Визвольного Фронту відбувся авторський вечір, присвячений появі книжки поетеси Наталії Лівицької-Холодної „Поезії Старі і Нові", видання Союзу Українок Америки.

В просторій залі за столами засіла велика кількість членок СУА з різних відділів і багато гостей, які цікавляться культурним життям української спільноти, особливо літературою.

Голова 64-го Відділу СУА Христя Навроцька відкрила авторський вечір, привітала достойну гостю поетесу Н. Холодну і її чоловіка, відомого мистця Петра Холодного, мол., голову СУА Іванну Рожанковську і присутніх на залі, та попросила до слова відому всім письменницю і журналістку Уляну Любович.

У. Любович в прегарний спосіб виголосила добре опрацьовану доповідь на тему „На сліді життєвого шляху Наталії Лівицької-Холодної". І немов чарівною паличкою повела присутніх у ті часи на Україну, де народилася, виростала, жила і переживала поетеса.

Уляна Любович опрацювала свою доповідь на підставі книги Марії Ткаченко-Лівицької, матері Наталії, „На грані двох епох", та на підставі особистого знайомства з Н. Лівицькою-Холодною і дружби, яка в'язала їх при співпраці, коли Уляна Любович була редакторкою журналу СУА „Наше Життя", а Наталя Холодна була і далі є мовною редакторкою. Ці зустрічі для Уляни Любович були особливим пережиттям.

Наталя Лівицька-Холодна народилася на хуторі своєї бабуні в Гельмязові в Золотоноському повіті в червні, а вже в вересні того ж року (1902) батьки її переїхали до Києва, де зразу включилися до революційного руху. Це причинилося до частих змін місця замешкання сім'ї, а з тим і зміни шкіл, у яких навчалася Наталя. Свою науку почала вона з другої кляси в Золотоніській гімназії, відтак перейшла до Полтавської, Київської, Жмеринської, Переяславської, а матуру склала після війни в Подєбрадах у Чехії.

Перші книжки, які вона читала—це були твори російських письменників, а також переклади світової літератури. З українських книжок на першому місці був у неї „Кобзар", але українська мова була „невід'ємно зв'язана з самим фізичним існуванням і органічною частиною життя, знаряддям вислову і думки". Зворушливий спомин із життя малої Натусі, як мати їздила з нею відвідати батька, який сидів у в'язниці в Полтаві. В'язнична влада не дозволила на побачення п-і Марії Лівицької з її чоловіком Андрієм, і мала Натуся почала плакати. Сльози малої дівчинки так зворушили помічника начальника тюрми, що він всупереч забороні потайки повів Натусю до камери батька. Не довго тривала її зустріч з батьком, але спогад про батькову ніжну любов і її розмова з ним залишила тривкий слід у душі дитини.

Наталя Лівицька почала писати ще в ранньому дитинстві (9-10 рр.), коли родина жила в Каневі. Свою творчість черпала з Шевченкових творів і народних пісень.

Спомини з дитячих літ в Україні створили прекрасний образ тієї України „блакитних днів", який поклав печать на її духовість. Великий вплав на формування її духовости мали її батьки і її хрещена мати Женя, сестра батька, також член РУП.

Настав час революції 1917 року. Андрій Лівицький змушений був покинути Україну та виїхав до Польщі, а за ним вслід виїхала сім'я до Варшави, а згодом переїхала до Тарнова з надією повернення на Україну.

У Тарнові зібралася велика група українців, і молодь помимо матеріяльних недостатків почувалася щасливою. В 1921-22 роках були видруковані перші вірші Наталії Лівицької в журналі „Воля" у Відні.

В 1922 році Наталя з братом Миколою переїхали до Подєбрад, де вона склала матуральні іспити і поступила на економічний відділ. Згодом переїхала до Праги, де почала студіювати романістику. В Празі вона познайомилася з групою письменників—з Євгеном Маланюком, Оксаною Лятуринською, Леонідом Мосендзем і Оленою Телігою.

У 1924 році Н. Лівицька одружилася з Петром Холодним, мол., а в 1925 році народилася їм доня Леоніда (Іда). 1927 року Холодні переїхали до Варшави і там Наталя Лівицька-Холодна закінчила свої студії з романістики.

Перша збірка поезій „Вогонь і попіл" вийшла друком у видавництві „Варяг" у 1934 році, а в 1939 році—друга під назвою „Сім літер". Обі збірки були прихильно прийняті і оцінені читачами, а Товариство Письменників та Журналістів признало авторці нагороду за збірку поезій „Сім літер".

Крім окремих вищезгаданих збірок появилися ще у 1934 і 1937 роках поезії, як також переклади прози з італійської мови письменників Бентемпеллі і Піранделлі, які пропали під час іміграційної мандрівки. Вона перекладала також французьких поетів Верлєна, Бодлєра, Валері й інших.

Після Другої світовій війни на еміграції в Америці 17 літ провела Наталя у фабриці, але цей час не вбив її творчої душі.

Н. Лівицька-Холодна писала, і її твори друкувалися в журналі „Київ", „Сучасність", „Наше Життя". Написала художню біографію Тараса Шевченка п. н. „Шлях Велетня", „Синя квітка", „Я бачив Симона Петлюру", розповідь про Крути.

До великих заслуг Наталі Холодної належить її участь у редакційній колеґії двотомної книги про Петлюру і разом з Любов'ю Дражевською приготовила до друку книгу Ольги Косач-Кривенюк „Леся Українка", яку видав УВАН в 1979 році.

У поетеси є велике знання і відчуття любови, що нагадує спів солов'я,—сказала Уляна Любович.

Богдан Рубчак у вступній статті до книжки „Старі і нові поезії" пише так: „я вважаю цілу книгу за своєрідний роман з двома вітками суцільного сюжету—життя жінки й життя еміґранта, які постійно доповнюють одна другу".

Закінчуючи доповідь Уляна Любович сказала: „А поезія, яку пише не перо, хоч озброєне в знання поетики, хоча золоте, але людське серце і талан, має свою незмірену золотом вартість, ту саму і незмінну в часі і просторі".

Відтак голова 64-го Відділу СУА Христя Навроцька представила другого з черги доповідача поета, письменника і літературного знавця Богдана Бойчука.

Починаючи доповідь Богдан Бойчук ужив слова Наталі Лівицької-Холодної, яка в червні 1984 року писала в одному листі: „Звичайно моя доба вже відійшла, я належу до минулого. Мені буває часом навіть гірко, що я лишилася зовсім сама, остання з останніх". У відповідь на ті гіркі слова Б. Бойчук дає глибоку відповідь: „Добра поезія не підлягає вимірам часу, її 'остання з останніх' ступають по тій самій площині, що наймолодші з наймолодших".

Перша збірка поезій, видана в 1934 році „Вогонь і попіл",—це збірка любовних поезій, яку сама Наталя Холодна назвала „драмою жіночого серця".

В інтерв'ю поетки з журналом „Сучасність" 1984 року Лівицька-Холодна зхарактеризувала першу збірку „Вогонь і попіл", як цикль жінки, яка починає з подружжя, потім приходить велике кохання, розчарування, відтак апатія, сум і врешті поворот до себе". Героїня наче існує в сталому екзальтованому стані, живе з хвилини на хвилину, сподіючись все нового незвичайного пережиття.

В тісному світі кохання крім існування жінки і чоловіка знаходиться лише куток для існування Бога, не так дійсний, як відчутий. Героїні Наталі Лівицької-Холодної найтяжче переживають розлуку і зраду. В останньому розділі „Попіл" героїня пережила розчарування і вкінці зрезигновано каже „я вже не плачу і не лічу порожні ночі".

Збірка „Сім літер" (1937 р.)—це громадська патріотична лірика. Це ще один вияв любови, цим разом до України... Збірка складена з чотирьох розділів. Перший—згадка про Україну, другий описує сучасні і минулі краєвиди західньої Европи, третій—це захоплення Гуцульщиною та Волинню, останній—звернення до Бога проти несправедливости до України.

Богдан Бойчук дав докладну і глибоку аналізу кожного періоду творчости поетеси від появи її перших віршів до останніх, які датовані 1985 роком. І так, в 1944-67 роках збірка носить назву „На грані", 1968-76 роки „Перекотиполе", 1979-85 роки—„Остання дія", що дало слухачам пізнати усі тонкощі творчости Наталі Лівицької-Холодної.

Викликана до слова поетеса подякувала Богданові Бойчукові, що допоміг до виходу збірки поезій і заставив її попрацювати; СУА, який виявив зацікавлення її творчістю, спонзорував і видав цю книжку. Відтак поетеса прочитала цілий ряд своїх віршів. Публіка була захоплена і слідкувала з увагою за кожною строфою окремих віршів і з подивом гляділа на дрібну постать Наталі Холодної, в котрої голос був сильний, молодий і звучав так ніби поетеса читаючи наново їх творила своїм чутливим серцем і безмежною любов'ю до України.

Наталю Лівицьку-Холодну вітали квітами редактор „Нашого Життя" Оля Ліськівська, Екзекутива СУА, Ірина Моцюк, голова 119-го Відділу СУА в Йонкерсі, де поетеса є членкою, а присутні, вставши з місць, рясними оплесками подякували Наталі Холодній за її великий вклад в українську літературу, з якого буде користати молоде покоління. Вкінці присутні заспівали поетесі „Многая літа".

Голова 64-го Відділу СУА Х. Навроцька ще раз в імені всіх подякувала сердечно Наталі Лівицькій-Холодній, Уляні Любович і Богданові Бойчукові за їх великий вклад праці, який причинився до високого рівня Авторського вечора Н. Лівицької-Холодної, і запросила присутніх до естетично приготованого буфету на перекуску.

А при першому столі поетеса прегарним письмом клала свій підпис „на добрий спомин" на закуплених на вечорі книжках „Старі і нові поезії". При столах ще довго сиділи присутні і гуторили та не хотіли вийти зі залі, щоб не згубити чару з Авторського вечора Наталі Лівицької-Холодної.

Евстахія Гойдиш

З'ЇЗД ЧЛЕНІВ ОМУС

Філядельфія. — Об'єднання Мистців Української Сцени повідомляє, що тут відбудеться 8-ий З'їзд членів ОМУС в днях 24-го і 25-го травня ц.р. В суботу, 24-го травня, о год. 11-ій ранку буде реєстрація членів ОМУС в залі УСС „Тризуб", при вул. Брод ч. 4930-32, а пізніше о год. 1-ій по полудні в тім же будинку відбудуться Загальні збори. В неділю, 25-го травня, будуть відправлені Панахиди за померлих членів ОМУС в церквах; о год. 11:30 в українській католицькій церкві св. Архистратига Михаїла, при Факс Чейс Ровд, та в 11:30 в українській автокефальній православній церкві св. Покрови при 12-ій вул і Овк Лейн авеню.

КОНСЕРВАТИВНІ СПІЛЬНИКИ прем'єр-міністра французького уряду Жака Шірака починають поволі, але систематично критикувати політику свого вибранця. Вони кажуть, що він переводить надто поволі заповіджені економічні і політичні реформи. Він, на думку критиків, покищо йде по лінії колишнього соціялістичного уряду і не робить спроб зліквідувати негативних соціялістичних реформ, що вони їх перевели будучи при владі. Крім того Франція чекає на заповіджену ліквідацію анархії і тероризму.

СЕКРЕТАР ДЕПАРТАМЕНТУ оборони ЗСА Каспар Вайнберґер перебуває у Відні і веде там розмови з австрійськими політичними речниками. В першу чергу він зустрівся з міністром оборони Австрії Гельмутом Крунесом, канцлером Австрії Фредом Сіновацом і міністром закордонних справ Леопольдом Ґрацом. Він має також заповіджений виступ перед делегатами держав НАТО, які ведуть у Відні переговори про зменшення війська і звичайної зброї в Европі.

ГАЗЕТА „ПРАВДА", орган ЦК КПСС, виступила у числі газети з 19-го травня ц.р., з критикою офіційних телевізійних передач, зокрема вечірніх новинок. Дімітрій Любоцвєтов, автор коментаря в „Правді", каже, що інформації про капіталістичний світ є монотонні, вони часто повторяються і переходять з одної до другої передачі. Він критикує також внутрішні передачі, зокрема покриття різних подій, які мають замало фотоматеріялу, а забагато розмов й інтерв'ю з головами підприємств і колгоспів. Любоцвєтов покликається на численні листи до „Правди" і телестанцій, у яких глядачі жалуються на банальні програми. „Вони (тобто совєтська телевізія) показують багато зібрань, демонстрацій і протестів, не кажучи, що позатим існує також інше життя".

Будуючий Заклик жертводавця

Філядельфія, Па. (О.Т.) Кожного дня приходять до ЗУАДК листи від українців і українок з різних країн та континентів. Одні з них просять про допомогу в потребі, другі дякують за неї.

Але є багато і таких жертводавців, що висловлюють щиру журбу про нашу громаду в діяспорі, а зокрема на Рідних Землях та побіч більших датків на добродійні цілі, спішать з будучими порадами, як організувати масову допомогу потребуючим братам і сестрам у широкому світі.

До цих постійних щедрих жертводавців і водночас гарячих українських патріотів належать Володимир і Ростислава Бровари з Мерилвилу в стейті Індіяна. З їхнім останнім датком прийшов теж цінний і зворушливий лист, який містимо нижче:

Шановні Пани!

Прочитав я в „Свободі" з 17-го квітня 1986 р. статтю п.н. „Українці Піттсбургу зложили княжий дар", де є заклик до „масової моральної та матеріяльної допомоги братам і сестрам на поселеннях і в Україні". Це якраз зійшлося з моїм коротким словом на Зборах Патріярхального Т-ва в Манстері, Інд., 13-го квітня ц.р. Зміст слова залучую.

На започаткування Світового Українського Допомогового Фонду пересилаю чек на 100 дол.

Ростислава і Володимир Бровари
Мерилвил, Інд.

Слово на Зборах Патріярхального Т-ва:

Як знаємо кожний горожанин мусить платити податок державі. Це є його обов'язок і чесні громадяни від нього не ухиляються. Ми своєї держави не маємо і такого податку не платимо. Ніхто нас до цього не змушує та не карає. Але крім звичайного обов'язку, що його кожний чоловік повинен мати, є ще духові прикмети, тобто сумління. І кожний щирий українець повинен мати українське сумління — сумувати, як діється кривда Україні, чи українцям, тішитися її щастям, для України віддати свої сили і працю, спомагати її. Ніхто надмірно не зубожіє, коли для добра українського загалу щорічно пожертвує 100 дол.

Багато з нас це старші люди. Швидше, або пізніше ми оставимо все і відійдемо у Вічність, де не будемо потребувати жадних грошей і ними не викупимо себе. Св. Петро не впустить нас з грішми до неба. Тому краще перед смертю зужиймо їх розумно на загальне добро. Бодай частинку..., але на своє українське, на наших братів у Бразилії, чи Аргентині, бо як каже народна пословиця, що сорочка ближче тіла, як кожух. Дякуймо Всевишньому, що живемо в добробуті.

Уподаткуймо самі себе! Створім при ЗУАДК Світовий Український Допомоговий Фонд і даваймо, де заходить потреба, в першу чергу українцям, бо нам ніхто не допомагає!

Цей фонд повинен бути понадпартійним та понадконференційним — одним словом, український. Даймо добрий приклад нашим нащадкам!

Загальні збори Кредитової Кооперативи „Самопоміч" в Ню Йорку

В неділю, 23-го березня ц.р., відбулися у великій залі академії св. Юра в Ню Йорку 35-ті Загальні збори членів першої і найстаршої української кредитівки на терені Америки — Української Федеральної Кредитової Кооперативи „Самопоміч" в Ню Йорку. У зборах взяло участь понад 500 осіб, управнених до голосування, та багато гостей. Зокрема на збори прибув Владика Василь Лостен та представники майже всіх сусідніх українських кредитівок.

Збори відкрив і ними проводив президент кредитівки адвокат Роман Гуглевич, а секретарювали д-р Іван Флис англійською мовою та інженер Любомир Зєлик українською мовою.

Владика Лостен провів молитву, а предсідник зборів відчитав довгу листу імен осіб, що відійшли у вічність в минулому році. Присутні вшанували їх пам'ять хвилиною мовчанки.

Секретар Л. Зєлик відчитав протокол з попередніх зборів, який прийнято без застережень.

Після цього присутні, яким при вступі на залю було вручено друкований звіт за 1985 рік, вислухали звітів про працю й успіхи нашої кредитівки за останній рік. По черзі звітували: президент і голова Ради директорів адв. Роман Гуглевич, скарбник і управитель кредитівки д-р Іван Сєрант, референт інвестицій д-р Богдан Кекіш, голова Кредитового комітету інж. Осип Бурачок та голова Контрольної комісії Степан Качарай.

Минулий рік був роком дальшого росту та великих успіхів нашої установи. Кінцеві висліди показали, що наша кредитівка не тільки втримала своє передове місце серед українських фінансових установ Америки, але і значно зміцнила свою фінансову структуру й силу. Ці успіхи є тим замітніші, бо наша кредитівка осягнула їх в період коли економічний розвиток нашої країни став став дещо повільніший, а багато американських, навіть великих, банків у своїх операціях мали деякі трудноші, а то й великі втрати.

Наші активи досягнули на кінець 1985 року суми 83,972.148 дол., тобто на 16,476.992 дол. більшої в порівнянні з 1984 роком і на 45,397.965 дол. більшої в порівнянні з кінцем 1981 року, коли сума активів виносила всього 38,574.183 дол.

Наші ощадності зросли до 76,389.180 дол. — на суму 14,439.536 дол. в порівнянні з кінцем 1984 року, і на суму 41,655.671 дол. в порівнянні з кінцем 1981 року.

Сума уділених позичок від заснування нашої кредитівки зросла до висоти 101,980.036 дол, тобто на суму 4,926.235 дол. за 1985 рік і на суму 38,115.392 дол. за останніх п'ять років.

Беручи під увагу суму сплачених позичок, стан позичок на кінець 1985 року виносив 34,510.034 дол., тобто на 11,301.600 дол. більше, ніж в кінці 1984 року і на 20,090.883 дол. більше в порівнянні з кінцем 1981 року.

За 1985 рік виплачено дивіденди на суму 5,817.932 дол., що є на 751,285 дол. більше в порівнянні з 1984 роком і на 2,930.815 дол. — в порівнянні з 1981 роком.

Зросла також сума чистого доходу: в порівнянні з 1984 роком на 798,171 дол. і на 955,901 дол. в порівнянні з 1981 роком і виносила за 1985 рік 1,862.352 дол.

Наша кредитівка міститься у власному будинку в надзвичайно вигідному місці в Мангатені, в околиці інших українських установ і церкви св. Юра. Вона дає своїм членам всі основні банкові услуги в багатьох ділянках навіть на значно вигідніших умовах, ніж американські банки чи щадниці. Вона дає зовсім безплатне забезпечення позичок до висоти 20,000 дол. на випадок смерти чи сталої непрацездатності довжника та життєве забезпечення до висоти 2,000 дол. для всіх, що мають звичайні ощадності. Наші члени одержали досі без якихнебудь доплат більше одного мільйона від забезпеченевих компаній, які оплачує кредитівка.

Крім того, в додатку до всяких користей, які наша кредитівка дає для своїх членів, вона ще й виплачує щороку значні суми на допомогу для наших шкіл, молодечих, мистецьких, культурних і інших громадських організацій, що уможливлює існування й їхню працю для добра нашої громади. Впродовж минулого року ми виплатили на такі цілі 122,000 дол.

Після того виступив із словом привіту о. ігумен Патрикій Пащак, ЧСВВ, парох церкви св. Юра та о. протопресвітер Іван Ткачук, настоятель церкви Всіх Святих в Ню Йорку, висказуючи велике признання проводові кредитівки, що стала не тільки поважною фінансовою, але й громаською установою, що бере під увагу добро цілої нашої громади.

Загальний збір вітав також президент Централі Українських Кооператив Америки інж. Дмитро Григорчук, голова Об'єднання Українців Америки „Самопоміч" радн. Богдан Ластовецький, а опісля представники українських кредитівок околиці: Йонкерсу, Ньюарку, Джерзі Сити, Пасейку й Кергонксону.

Потім забирали голос присутні члени, дискутуючи над звітами, вимагаючи вияснення деяких тверджень чи позицій у звітах. Усі вони переважно висказували признання за великий зріст нашої кредитівки, хоч деякі не могли зрозуміти поважного нагромадження запасів у резервах чи нерозділеному зискові, яке перевищало суму шести мільйонів долярів на кінець 1985 року, а яке в дійсності є доказом фінансової сили та стабільности нашої кредитівки й забезпеченням перед евентуальними втратами. Усі дискутанти одержали належне вияснення.

З черги приступлено до вибору трьох членів Ради директорів. Президент подав до відома, що в біжучому році закінчили свою трирічну каденцію такі члени Ради директорів: адв. Роман Гуглевич, д-р Богдан Кекіш і інж. Орест Ґлют. Згідно із приписами статуту він покликав номінаційну комісію, яка мала запропонувати трьох кандидатів на членів Ради Директорів на наступні три роки в складі д-ра Петра Дармограя як голови та Григорія Полчія, Ірени Куровицької, Михайла Юзеніва й Едварда Камінського як членів.

Голова Номінаційної комісії д-р Петро Дармограй забрав голос і подав до відома, що комісія пропонує перевибрати до Ради директорів адв. Романа Гуглевича, д-ра Богдана Кекіша та інж. Ореста Ґлюта.

На запит предсідника зборів, чи хтось має інші пропозиції, зголошено ще таких кандидатів: Христю Навроцьку, Василя Сосяка та Богдана Качора. Предсідник зборів зарядив голосування картками й покликав виборчу комісію для зібрання голосів і їх підрахування в складі: Стефана Турчана, Надії Попель, Варки Бачинської, Онуфрія Германюка, Михайла Савицького, Василя Расяка, Івана Пригоди й Романа Пиндуса, а в міжчасі попросив усіх присутніх після віддання голосів на перекуску.

Після перечислення голосів, голова виборчої комісії Стефан Турчан проголосив такий вислід голосування: Богдан Кекіш одержав 359 голосів, Роман Гуглевич — 325, Орест Ґлют — 265, Василь Сосяк — 141, Христя Навроцька — 131, Богдан Качор — 83 голоси.

Предсідник зборів проголосив, що на трирічну каденцію обрано до Ради директорів д-ра Б. Кекіша, адв. Р. Гуглевича та інж. О. Ґлюта.

В останній точці порядку денного ще забирало голос кілька осіб, які висказували свої думки й побажання відносно зменшення резервового фонду, як також нерозділеного зиску, заангажування одного працівника в кредитівці для справ суспільної опіки, підвищення платень для суспільної опіки і т.п. Президент та скарбник кредитівки дали відповідні завваги в тих справах, після чого предсідник зборів попросив о. протопресвітера Івана Ткачука до кінцевої молитви та подякував присутнім за участь в зборах.

Р.Г.

Довкола...

(Закінчення зі стор. 2)

дового журналу як „Воґ", цебто „мода". У своїх випусках він руководиться тим, що подобається світові фантазії і може статись дійсністю... Але мода — це не лише фантазія, це теж віддзеркалення соціоекономічного довкілля і людських почувань. У 60-их роках нашого сторіччя багато молоді ототожнювали себе з політичним і соціяльним поглядом постійним ношенням синіх джінсів, які зчасом одержали право горожанства і стались загальною модою... А вже так чомусь прийнялося, що жінки та чоловіки радо змінюють свій зовнішній вигляд, бо йдучи з новою модою одягу, з модерним стилем волосся-зачіски чи найновішим приміненням косметики, згідно з вимогою часу стаються іншими.

Виглядає, що текстильна політика світу може статись заплутаною так, як політика нафтової ропи, бож текстилія та одяг є продукційною силою Третього світу, якого великі ресурси людської праці створюють соціоекономічне напруження; а рятунок є у експорті. Та на жаль, міжнародна торговля ускладнює цю економічну дію, бо тут вирішують не природні сили ринку, а штучно створені обставинами сили добровільних і накинених квот, договорів і переговорів.

Те, що...

(Закінчення зі стор. 2)

опинилася у Львові. Там вона замешкала в кімнаті із своєю молодшою сестрою Марійкою, яка вчилася. Також в той час, відвідуючи Львів, була з ними третя сестра — Ліда. Але десь по півночі (а це було 7-го вересня 1940 року) почувся сильний стукіт у браму. „Це певно вони приїхали по мене", — сказала Галина. При тому, вона додала, що хоча вона могла б втекти, але передбачаючи, що за це енкаведисти змогли б помститися на батьках та на її двох сестрах, вона вирішила не втікати. Таким чином, Галина попала в гурт арештованих 59 українських націоналістів, яких потім большевики судили у відомому процесі членів ОУН.

Як пише Лугова, — про це ув'язнення і процес Галина сама потім оповідала. Катували її при допитах несамовито. Вже на першому допиті вона втратила притомність. Також сказала, що на запит прокурора, чи вона застрілила б Сталіна, відповіла: — „Якщо б це був наказ Організації — так!

Як відомо, 42-ох підсудних з того процесу засуджено на розстріл, а решту — в тому числі і Галину, було навантажено на вагони і перевезено до бердичівської тюрми. Коли в наслідок німецько-совєтської війни німці вступили до Бердичева, вони звільнили в'язнів, яких, видно, не встигли добити енкаведисти. Серед них також була Галина Столяр, яка, будучи страшенно фізично знищена і зморена, одного разу якось ледве дісталася до своїх батьків у Суховолі.

Але тільки набравшись трохи сил, Галина знову розпочинає боротьбу — цей раз проти німецького окупанта. Від імени ОУН вона увійшла в контакт з робітниками, яких примусово було вивезено до „Райху". І тоді в Берліні на зв'язковій квартирі вона попала в лабети ґестапо. Всіх, що прийшли до тієї квартири, ґестапо заарештувало, а потім відправило до тюрми на допит відомого ката — латвійського німця Вірзінґа. „Знову почалося для неї страшне катування, — продовжує Лугова. — Але Галина не заломалася, хоч вона передчувала свій кінець. Казали нам, що до останку не випускала вервички з рук. Навіть кат під час знущання не міг вирвати з її рук вервички, подібно, як і не вирвав з її уст ніякого слова. Щоб затерти сліди своїх знущань, ґестапівці на рушнику 26-го листопада 1942 року її повісили — мовляв, вона поповнила самогубство. Але численні в'язні берлінської тюрми одноголосно стверджують, що це було не самогубство, але звичайне убивство" ... (Ст. 109)

Поруч Ольги Басараб Галина Столяр була справжньою героїнею українського народу і тому пам'ять про неї навіки останеться в серцях тих, хто цінить борців за визволення нації з-під ворожого ярма.

Крім вищеподаного, в книжці можна знайти також багато інших цікавих і напевно не для всіх відомих фактів. В одній із статтей авторка пише про чомусь майже зовсім забутого письменника Ореста Авдиковича, народженого в селі Сороки, Скалатського повіту 1877 року (помер у Відні 1918 р.). Хоч він і написав чимало збірок новель та поезій і був за словами проф. М. Терлецького „тонким поетом надзвичайно тонкої вдачі", проте про нього чомусь мало хто знає з наших читачів.

Св. п. С. Сухоцька

В неділю, 6-го квітня ц. р., в Озон Парку відійшла у вічність бл. п. Софія Сухоцька — примірна жінка, добра дружина, господиня, мама та бабця. Панахида за душу покійної Софії відбулася в середу 8-го і четвер 9-го квітня в похоронному заведенні ЛяБелла в Озон Парку, яку відслужив о. крилошанин Петро Огірко. Прощали покійну Софію Михайло Білейчук від української громади Озон Парку, розказавши коротко про її життєвий шлях, і Роман Крупка від Патріярхального Товариства Відділу в Озон Парку, котрого покійна була членом, виконуючи солідно усі свої обов'язки. Особливими прикметами покійної було те, що з природи вона була скромною, доброю жінкою, мамою та бабцею, глибоко релігійною, жертвенною та гостинною. Покійна виховала двох синів Степана і Василя та дочку Олесю, які з пошаною та любов'ю відносились до покійної за її материнське серце, та піклувались мамою до останньої хвилини її життя.

В четвер, 10-го квітня, о год. 10-ій рано о. П. Огірко відправив Службу Божу та виголосив прощальну проповідь. З церкви тлінні останки покійної перевезено на цвинтар св. Андрія в Бавнд Бруку. Після закінчення похоронних обрядів муж покійної Михайло попросив присутніх на спільний обід-поминки, які відбулися в домі Сестриництва при Церкві-Пам'ятнику в Бавнд Бруку. Після обіду промовив Роман Крупка. На бажання мужа Михайла він проголосив збірку на Визвольний Фонд та на оборону Івана Дем'янюка, щоб в той спосіб утривалити пам'ять про покійну Софію, та попросив Марусю Серну провести збірку, що у висліді дала 486 долярів: на Визвольний Фонд 330 долярів та на оборону Івана Дем'янюка 156 долярів.

Вкінці муж покійної Михайло Сухоцький подякував усім присутнім за участь в похоронних обрядах та за щирі пожертви, які зложили присутні в пам'ять покійної дружини.

Р. К.

ВИПРАВЛЕННЯ

У дописі Л. Гайдар п. н. „Вечір, присвячений Л. Ревуцькому" у „Свободі" з 9-го травня ц.р. вкралися дві малі помилки: це був шостий вечір, а Л. Ревуцький помер в 1977 році. — А. Осадца.

ПОЛІТИЧНІ СПОСТЕРІГАЧІ кажуть, що Адміністрація президента Роналда Реґена незадоволена і обурена налетами авіяції Південно-Африканської Республіки на бази підпільників у трьох африканських державах, Ботсвані, Замбії і Зімбабве, але Уряд покищо не має в пляні застосовувати економічної бльокади проти ПАР. Справу бомбардування баз розглядатиме однак кабінет на своєму засіданні.